

Elegia o ... [chłopcu polskim]

Oddzielili cię, syneczku, od snów, co jak motyl dręży,
haftowali cię, syneczku, smutne oczy rudą krwią,
malowali krajobrazy w żółte ściegi po łożu,
wyszywali wisielcami drzewa płynące morze.
Wyuczyl cię, syneczku, ziemi twej na pamięć,
gdys jej ścieżki powycinał żelaznymi łzami.
Odechowali cię w ciemno ci, odkarmili bochenem trawy,
przemierzyłeś po omacka najwstydliwsze z ludzkich dróg.
I wyszedłeś jasny synku, z czarnej brzozy w noc.

Poeci powstańczej Warszawy

1 sierpnia minęła już 69. rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego. Dwa powstańcze miesiące 1944 roku – od 1 sierpnia do 3 października – to najtragiczniejszy czas dla tych ludzi, którzy walcząc z Niemcami, złożyli ofiarę z własnego życia za wolną i suwerenną Polskę.

Wojna określiła ich młodość, dorastanie i dojrzewanie, wojna zdeterminowała ich wybory i decyzje i wojna przyniosła im śmierć. To właśnie wojna była przeżyciem, które ukształtowało ich twórczość literacką w największym stopniu. Pokolenie Kolumbów («pokolenie 1920») – to nazwa młodych polskich poetów i literatów, urodzonych około roku 1920.

Do pokolenia tego należeli m.in. Krzysztof Kamil Baczyński, Tadeusz Gajcy i Zdzisław Stroiński. Ich poezja mówi o zastanej rzeczywistości, która ich marzenia brutalnie weryfikowała. Warto przy okazji tak ważnej rocznicy przypomnieć sylwetki i twórczość poetów, którym przyszło walczyć i zginąć w Powstaniu Warszawskim.

Leon Zdzisław Stroiński urodził się w rodzinie inteligenckiej; ojciec jego, Józef Stroiński, był radcą prawnym Ordynacji Zamojskich. Wczesną młodość spędził w Zamościu. W 1941 rozpoczął studia prawa i filologii polskiej na tajnym UW. Od 1942 należał do grupy polonistów skupionych wokół konspiracyjnego miesięcznika «Sztuka i Naród». Był żołnierzem AK, ukończył tajną podchorążówkę. Zginął 16 sierpnia w Powstaniu Warszawskim wraz z poetą Tadeuszem Gajcem na Starym Mieście.

Krzysztof Kamil Baczyński – podchorąży, żołnierz Armii Krajowej, podharcistrz Szarych Szeregów, w czasie okupacji związany z pismem «Płomienie» oraz miesięcznikiem

«Droga». Zginął w czasie Powstania Warszawskiego jako żołnierz batalionu «Parasol» Armii Krajowej. K. K. Baczyński poległ na posterunku w pałacu Blanka 4 sierpnia 1944 w godzinach popołudniowych, śmiertelnie ranny przez strzelca wyborowego ulokowanego prawdopodobnie w gmachu Teatru Wielkiego. W Powstaniu Warszawskim, 1 września 1944, zginęła także żona Baczyńskiego – Barbara Drapczyńska. Odznaczony pośmiertnie Medalem za Warszawę 1939-1945 (1947) i Krzyżem Armii Krajowej. Pochowany pierwotnie na tyłach Pałacu Blanka. Po wojnie ciało przeniesiono na Cmentarz Wojskowy na Powązkach.

Tadeusz Gajcy w powstaniu walczył na Starym Mieście w grupie szturmowo-wypadowej porucznika Jerzego Bondorowskiego (ps. «Ryszard»). W maju 1943 roku w podziemnym wydawnictwie ukazał się Debiutancki tomik Gajcego – «Widma». Zginął 16 sierpnia 1944 w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz AK w kamienicy przy ul. Przejazd nr 1/3 (dziś ul. gen. Andersa), wysadzonej przez niemieckich żołnierzy. 2 sierpnia 2009 prezydent Lech Kaczyński pośmiertnie odznaczył Gajcego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, za osiągnięcia w działalności na rzecz rozwoju polskiej kultury.

Oprac. Jadwiga DEMCZUK

Поети повстанської Варшави

1 серпня минуло 69 років від початку Варшавського повстання. Два повстанські місяці 1944 року, від 1 серпня до 3 жовтня, – це найтрагічніша пора для тих, хто, піднявшись на боротьбу з фашистами, пожертвував свої життя за вільну та суверенну Польщу.

Війна позначилася на їхній юності, дорослішанні та зрілості, війна вплинула на їхній вибір і війна принесла їм смерть. Саме війна стала тим переживанням, яке найбільшою мірою сформувало їхню літературну творчість. Покоління Кolumbів («покоління 1920») – це назва покоління молодих польських poetів і літераторів, які народилися на рубежі 20-х років XX століття.

Серед інших до цього покоління належали Кшиштоф Каміль Бачинський, Тадеуш Гайци та Здзіслав Стройнський. Їхня поезія розповідає про побачену дійсність, яка брутально знищила їхні мрії. З нагоди такої важливої дати варто пригадати біографії і творчість poetів, яким довелося боротися і загинути у Варшавському повстанні.

Леон Здзіслав Стройнський народився в сім'ї інтелігентів; його батько, Юзеф Стройнський, був юристом-радником ординації Замойських. Свої юнацькі роки він провів у Замості. У 1941 році почав вивчати право і польську філологію в підпільному Варшавському університеті. Від 1942 року належав до полоністів, які видавали конспіративне щомісячне видання «Мистецтво і народ». Був воїном АК, підпільно закінчив школу для підхорунжих. Загинув 16 серпня у Варшавському повстанні разом з поетом Тадеушом Гайци в Середмісті.

Кшиштоф Каміль Бачинський – підхорунжий, воїн АК, харцер-

ський інструктор Сірих Шеренг, під час окупації пов'язаний із часописами «Пломене» та «Дорога». Загинув під час Варшавського повстання як солдат батальйону АК «Парасоля». Бачинський загинув на посту в палаці Бланка 4 серпня 1944 року в післяобідню пору. Його смертельно поранив снайпер, який найімовірніше цілюсь з Великого Театру. У Варшавському повстанні, 1 вересня 1944 року, загинула також дружина Бачинського – Барбара Драпчинська. Посмертно нагороджений медаллю «За Варшаву 1939-1945 (1947)» і Хрестом АК. Спочатку був похований за палацом Бланка. Після війни його перепоховали на Повонзках.

Тадеуш Гайци під час повстання боровся в Середмісті у штурмовій групі поручника Єжи Бондоровського (псевд. «Ришард»). У травні 1943 року в підпільному видавництві побачила світ дебютна збірка Гайци – «Міражі». Загинув 16 серпня 1944 року під час Варшавського повстання як солдат АК у кам'яниці на вул. Пішеязд, 1/3 (теперішня вул. ген. Андерса), яку підірвали німецькі солдати. 2 серпня 2009 року Президент Лех Качинський посмертно відзначив Гайци Командорським Хрестом Ордена Відродження Польщі за визначні заслуги у здобутті незалежності Польщі та діяльність, що сприяла розвитку польської культури.

Опрац. Ядвіга DEMCZUK

Пам'ятаймо
вересень 1939
Pamiętajmy
wrzesień 1939

Якщо Ваші Батьки, Діди або Прадіди брали участь в оборонній війні 1939 року...

Jeżeli Państwa Rodzice, Dziadkowie lub Pradziadkowie uczestniczyli w wojnie obronnej 1939 roku...

str. 3

Луцьк та Люблін
інтегруватимуть іноземців
Łuck i Lublin będą
integrować cudzoziemców

Потрібна праця більшості.

Potrzebna jest praca większości.

str. 7

Луцьк – „must see”
Łuck – „must see”

Центр туристичної інформації та послуг відзначить річницю відкриття.

Centrum Informacji Turystycznej i Usług obchodzi rocznicę otwarcia.

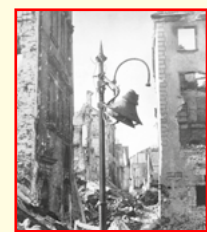

str. 8

60 років тому відбудовано
Старе Місто у Варшаві
60 lat temu odbudowano
Stare Miasto w Warszawie

Приклад відбудови історичної частини міста.

Przykład odbudowy historycznej dzielnicy miasta.

str. 9

Олександр
Положинський
Oleksandr
Położynski

«Мені немає чого соромитись».
«Nie mam się czego wstydzić».

str. 10

Наш
передплатний
індекс: 49053

„Sierpniowe dziewczęta'44”

«Серпневі дівчата'44»

Культ Powstania Warszawskiego jest wśród Polaków ciągle żywy. Uczą już o tym historycznym wydarzeniu w szkołach, żywo reagują na ten temat pisarze, ludzie sztuki i kultury, publicyści, nie mówiąc o zwykłych obywatelach bohaterkiej stolicy.

Культ Варшавського повстання серед поляків живий і сьогодні. Про цю історичну подію навчають у школах, жваво реагують на це письменники, представники мистецтва і культури, публіцисти, не кажучи вже про звичайних громадян героїчної столиці.

Wszyscy już wiemy, że Powstanie, bez względu na to, jak oceniamy samą decyzję o jego wybuchu, wybuchnąć musiało. Polacy mieli już serdecznie dość znienawidzonego niemieckiego okupanta. Postawili na bój o Warszawę i Polskę, nawet jeśli nieuzasadniony, bo niemożliwy do osiągnięcia, to jednak za cenę najwyższej wartości, bo ludzkiego życia.

W nierównej walce wzięli udział ochotnicy, którzy wcale nie chcieli być zawodowymi żołnierzami. Walczyli ci, którzy uważali, że to jedyne dostępne rozwiązanie. To byli młodzi naukowcy, studenci, poeci, inżynierowie, sprzedawcy, rzemieślnicy, którzy na co dzień chcieli robić coś interesującego, ale nie mogli projektować i budować domów, studiować, tworzyć i wydawać swoich tomików. Nie pozwalał im na to znienawidzony okupant. Wśród nich były też kobiety, wówczas młode dziewczyny, które również chciały być pomocne w walce. O nich, jak wówczas żyły i znosiły trudy wojny, wiemy mniej. Wojna, wiadomo, to głównie „zabawa” dla chłopców, ale, jak wyglądałby ten powstańczy zryw, gdyby brakowało łączniczek, lekarzy, sanitariuszek i in. Szczerze mówiąc należałoby tę trudną, ale ważną decyzję o wybuchu, chyba odwołać.

Stąd dobrze się stało, że znane wydawnictwo „Trio”, podjęło się wydania w tych dniach nader interesującej i pouczającej książki, zatytułowanej „Sierpniowe dziewczęta'44”, będącej swoistym zbiorowym pamiętnikiem młodziutkich wtedy warszawianek, które chociaż przystępowały do tworzących się batalionów, „Zośka”, „Parasol” i innych. One, jak się czyta tę książkę, inaczej patrzyły na wszystko to, co je otaczało, po prostu bardziej miękko, po kobiecemu. Były przecież zbyt kruche, żeby dorównać chłopakom, ale wносиły z sobą zapał, sentyment i serce. Dlatego książkę tę czyta się jednym tchem. Stanowi ona istotne dopełnienie wiedzy o tamtych trudnych czasach, historii Powstania, lecz dobrze, że ukazała się i z tego powodu, iż tych prawdziwych świadków tamtej walki jest coraz mniej, odchodzą. Wówczas jednak zareagowały te dziewczyny tak, jak byśmy tego wymagali od bohaterów. Nie potrafiły żyć podbite, były zbyt dumne, żeby z tą hańbą żyć i pewnie dlatego za to, że miały odwagę przeciwstawić się złu, dziś trochę im zazdrościmy.

Oto, niektóre fragmenty wypowiedzi tych wybranych bohaterek, które dość wyraziście przywołują nam obrazy owych burzliwych i krwawych dni.

Danuta Krauze, „Niuska”. „Kiedy dowiedziałam się, że Powstanie wybuchło, to była ogromna radość i entuzjazm. Ze wszystkich stron widać było, jak idzie młodzież, tak dziwnie ubrana, w butach mocniejszych, z plecakami. Przyłączyłam się do nich, szybko jednak z powodu strzałów zatrzymałam się i uświadomiłam sobie, że przecież nikt z naszej grupy nie ma broni. Pamiętam taką falę lęku, która mnie ogarnęła (...). Kiedy byliśmy już w śródmieściu, „Akne” zaprosiła mnie na jeden dzień do jakichś swoich krewnych. To był jedyny raz w czasie Powstania, że mogłam się rozebrać, umyć, bo przecież normalnie, to sypiało się w ubraniach, bez mycia”.

Anna Jakubowska „Paulinka”. „Pierwszy dzień zakończył się poczuciem szalonego entuzjazmu. Cywile się cieszyli, starali się nam pomóc. Traktowali nas, jak swoje wojsko. (...) Z ciałem w Powstaniu było różnie, czasem można było być dla niego dobrym. Umyć je. Ono samo robiło co mogło. Biegało, nie jadło, nie spało. Nawet z miesięczki zrezygnowało, żeby

udręczonym dziewczętom nie robić kłopotu”.

Alina Janowska „Alina”. „Kiedy wybuchło Powstanie wzięłam to, co miałam ze sobą. Kiedyś poszłam się umyć na samą górę budynku kina Palladium, gdzie stacjonowali żołnierze. W wannie była deszczówka, więc wlałam, myłam się czym tam miałam, ale ubranie położyłam daleko od wanny, żeby się nie zamoczyło. I właśnie wtedy zaczęłam się bać, że ktoś tam nagle wejdzie i mnie zobaczy nago. Nie miałam też nic do wytarcia się. To była moja jedyna kąpiel w Powstaniu”.

Teresa Komender. „Największym problemem w szpitalu w czasie Powstania, było zdobywanie wody i gospodarowanie nią. Trzeba było rannych obmyć, nakarmić i napoić. Wszystkim się chciało pić, a wody brakowało. Jej noszenie to był koszmar. Potem był i taki czas, że oszczędzając wodę, myliśmy ręce spirytusem”.

Zdjęcie ze zbiorów SŻAK „Żywiciel”

Krystyna Zachwatowicz-Wajda „Czyżyk”. Wodę przynosiłyśmy do mieszkania z mamą w wiaderkach. Najbliższa studnia była na wydziale architektury przy ul. Koszykowej”.

Halina Jędrzejewska „Ula”. „Na Starym Mieście przyszliśmy na kilkanaście godzin na odpoczynek na kwatery. To było przy Sapieżyńskiej, czy Franciszkańskiej. Koledzy obiecali, że zdobędą dla nas wodę. Chciałyśmy im ugotować kaszę, albo zupę. Dostarczyli nam wodę i kaszę. W piecu pod kuchnią ją ugotowałyśmy. Kiedy jednak miałyśmy już wołać kolegów na jedzenie, to gruchnęła bomba. Cała ściana wyleciała w powietrze. Kasza, niestety, nie nadawała się już do jedzenia”.

Anna Jakubowska „Paulinka”. „Na Czerlniakowie prawdziwym problemem był brak wody. W tych ostatnich dniach, kiedy byliśmy kilkadziesiąt metrów od Wisły, to wydaje się nieprawdopodobne... Pamiętam, że kiedy przechodziłam piwnicą z meldunkiem, jakaś kobieta chciała mi dać złoty pierścionek, żebym tylko jej kubek wody przyniosła dla dziecka, które trzymała na kolanach. Nie mogłam tego zrobić, bo nie mogłam się dostać nad samą Wisłę. Gdybyśmy jednak mogły, to oczywiście tego pierścionka bym nie wzięła, ale to pokazuje determinację i bezsilność tej matki”.

Agencja Informacyjna „POLONIA”

Nam усім відомо, що повстання, незважаючи на те, як саме оцінюємо рішення про його початок, було неминуче. Полякам були вже нестерпні ненависні німецькі окупанти. Вони піднялися на битву за Варшаву і Польщу, хоч навіть і нерозсудливо, бо заздалегідь знали, що програвуть, однак склали у жертву найбільшу цінність, якою є людське життя.

У нерівну боротьбу вступили ті, які ніколи не збиралися стати професійними солдатами. Боровся той, хто вважав, що це єдине правильне рішення. Це були молоді науковці, студенти, поети, інженери, продавці, ремісники, які прагнули віддатися щоденній улюбленій справі, але не могли проектувати і будувати будинків, навчатися, творити і видавати свої збірки. Не давали їм цього робити ненависні окупанти. Серед них були і жінки, тоді ще молоді дівчата, які також

то горді, щоб жити в ганьбі, і, напевно, саме тому, що вони мали відвагу протистояти злу, ми сьогодні їм трохи заздримо.

Ось деякі фрагменти розповідей вибраних героїнь, які дуже яскраво змальовують нам картини тих бурхливих і кривавих днів.

Данута Краuze, «Нюська»: «Коли я дізналася, що готується повстання, мене сповнила велика радість та ентузіазм. Було видно, як з усіх сторін надходить молодь, так дивно одягнена, у важких черевиках, з рюкзаками. Я приєдналася до них, але незабаром через постріли ми затрималися і зрозуміли, що ніхто в нашій групі не має зброї. Пам'ятаю ту хвилю страху, яка на мене нахлинула (...). Коли ми добралися до середмістя, «Акне» запросила мене на один день до якихось своїх родичів. Це був єдиний день під час повстання, коли я могла роздягнутися, помитися, бо зрозуміло, що ми спали в одязі і не милися».

Анна Якубовська, «Паулінка»: «Перший день завершився почуттям шаленого ентузіазму. Цивільні раділи, старалися нам допомогти. Сприймали нас, як своє військо. (...) Із тілом під час повстання було по-різному, інколи можна було бути для нього добрим. Помити його. Воно саме робило, що тільки могло. Бігало, не їло, не спало. Навіть від місячних відмовилося, щоб заклопотаним дівчатам не створювати проблем».

Аліна Яновська, «Аліна»: «Коли почалося повстання, я взяла з собою все, що мала. Коли піднялася помитися на самий верх кінотеатру «Палладій», де зупинилися солдати. У ванні була балія, тож я в неї забралася і милася, чим тільки мала, а вбрання склала подалі, щоб не намокло. І саме тоді почала боятися, що хто-небудь зайде і побачить мене голою. Я не мала теж чим витертися. Це був єдиний раз, коли я купалася під час повстання».

Тереза Комендер: «Найбільшою проблемою лікарні під час повстання було здобути воду та розпорядитися нею. Потрібно було помити ранених, нагодувати і напоїти. Усі хотіли пити, а води не вистачало. Принести її – це було щось жахливе. Потім були і такі часи, коли, економлячи воду, мимили руки спиртом».

Христина Захватовіч-Вайда, «Чижики»: «Воду додому ми з мамою приносили у відерках. Найближча криниця знаходилася на факультеті архітектури на вул. Кошиковій».

Галина Єнджеєвська, «Уля»: «У Старому Місті на кільканадцять годин ми зупинилися відпочити у квартирі. Це було на вулиці Сапєжєвськїй чи Францисканськїй. Хлопці пообіцяли, що знайдуть для нас воду. Ми хотіли зварити їм кашу чи суп. Принесли нам воду і кашу. Ми зварили її в печі. Та коли вже зібралися кликати хлопців до столу, вибухнула бомба. Вилетіла вся стіна. На жаль, таку кашу їсти вже було неможливо».

Анна Якубовська, «Паулінка»: «На Черняковій справжньою проблемою була відсутність води. У ті останні дні, коли кілька десятків метрів відділяло нас від Вісли, це здавалося неможливим... Пам'ятаю, що коли я проходила підвалом з рапортом, якась жінка хотіла дати мені золотий перстень, щоб я дала хоча б горнятку води для її дитини, що сиділа в неї на колінах. Я не могла цього зробити, бо не могла дістатися до Вісли. А якби й могла, то і так того перстня не брала б, але це показує відчай і безсилля цієї матері».

Інформаційна агенція «ПОЛОНІЯ»

Nienawiść zniszczyć w sobie

Пół wieku temu, znany polski piosenkarz Czesław Niemen, adresował do nas takie przesłanie: „Nadszedł już czas, najwyższy czas, nienawiść zniszczyć w sobie”.

Teraz zadaję sobie pytanie: czy apel Czesława Niemena nadal pozostanie „głosem wołającego na puszczy”?

Siedemdziesiąt lat po tragicznych wydarzeniach na Wołyniu, taką puszczą może stać się nasze pogranicze narodów i kultur, które usiłują przerobić na jeszcze jeden kawałek „russkiego miru”. Jaki w takim razie ma sens moje życie i życie tych setek i tysięcy Ukraińców i Polaków, którzy z dobrej woli, bez przymusu poświęcili swój talent, swoją duszę dla tworzenia nowych, uczciwych i serdecznych relacji na tych ziemiach, które Timothy Snyder nazwał skrwawionymi?

Mój dziadek Kornij Woron po powrocie z rodziną na Chełmszczyznę po deportacji w 1914 roku, bronił niepodległości Polski w wojnie polsko-bolszewickiej, jako żołnierz szeregowy w 34. Pułku Piechoty (maj 1919 – maj 1921). Jego rodzina po raz drugi została pozbawiona ojczyzny 9 września 1944 roku. Aby nie zginąć w opustoszonej przez wojnę stepach na Ziemi Chersońskiej, zaprzęgli krowę i z innymi «депатріантами» ruszyli w drogę powrotną. Po raz kolejny musieli zaczynać życie w nowym miejscu. Przed budową własnego domu, zamieszkali w domu Czechów, których nie chcieli widzieć na Wołyniu „trzeci sowieci”. Pół wieku słuchałem wspomnień o ich „małej ojczyźnie”, gdzie na nich już nikt nie czekał oprócz grobów bliskich, które porosły krzewami wśród lasów.

W roku 1993, po spotkaniu w Jaworznie, po spotkaniach z Posłem na Sejm Włodzimierzem Mokrym oraz ówczesnym przewodniczącym Związku Ukraińców w Polsce Jerzym Rejtem, publicznie zwróciłem się do ukraińskich historyków z prośbą o odsłonięcie nieznanych stron historii Ukraińców i Polaków z okresu II wojny światowej.

Odpowiedzi na wiele pytań spodziewaliśmy się uzyskać w trakcie realizacji ogólnoukraińskiego projektu „Zrehabilitowani przez historię. Obwód wołyński” od badaczy historii nowoczesnej, którzy zyskali dostęp do archiwów Służby Bezpieczeństwa Ukrainy oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W tym samym czasie Biuro Przedstawiciela Prezydenta Ukrainy w Obwodzie Wołyńskim wsparło inicjowane przez Polaków uporządkowanie cmentarza żołnierzy 27. Dywizji AK w Zasmykach oraz zaproponowane przez Wołyńian obchody 50-lecia UPA.

Wydawało się, że lody zostały przełamane. Wkrótce oba środowiska weterańskie, za pośrednictwem historyków ukraińskich i polskich, rozpoczęły dialog poprzez cykl konferencji naukowych „Polska–Ukraina: trudne pytania”. Regularnie były wydawane materiały konferencji w języku ukraińskim i polskim. Kiedy w roku 2003 władze ukraińskie wydały rozporządzenie uszanowania pamięci polskich ofiar konfliktu poprzez tworzenie memoriału, zaproponowałem, aby kontynuować proces porozumienia i pojednania

pod osłoną Cudownego obrazu Matki Boskiej Chełmskiej – świątyni wierzących wszystkich wyznań chrześcijańskich. Architekt Jakim Senyk poparł mój pomysł i jego koledzy udokumentowali go w postaci „rotundy pokoju”. Gdyby była dobra wola Ukraińców i Polaków, mogłaby powstać wielowyznaniowa świątynia-muzeum Matki Boskiej Chełmskiej. Ale tak się nie stało.

W moim umyśle żywa jest pamięć o moich Rodzicach, a doświadczenie kilku pokoleń naszej rodziny uczy tolerancji i szacunku dla godności ludzkiej. Kiedy czasami potrzebuję motywacji, jak na przykład po tych wszystkich niepokojących «lipcowych perypetiach», wracam do Czesława Niemena, który przemawia do sumienia Ukraińców i Polaków nie ciszej niż w roku 1967: „Nadszedł już czas, najwyższy czas, nienawiść zniszczyć w sobie”.

W roku 1987, razem z szefem Młodzieżowej Agencji Kultury w Zamościu Leonardem Marczukiem, zaczęliśmy organizować ukraińsko-polskie „Muzyczne Dialogi nad Bugiem”. W sierpniu 1991 stały się one pierwszą międzynarodową imprezą w niepodległej Ukrainie zorganizowaną na polskich terenach. Pracując jako Przedstawiciel Prezydenta ds. Humanitarnych, zainicjowałem przyłączenie Wołynia do projektu „Poleskie lato z folklorem” (1994), który został realizowany przez Janusza Kalinowskiego i Jurija Wojnarowskiego. Miałem też okazję organizować pierwszą wizytę rektora Wołyńskiego Uniwersytetu Państwowego im. Łesi Ukrainki Anatola Swidzińskiego na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Na początku lat 90. sformułowaliśmy zasady regionalnej polityki humanitarnej, w których kulturalna integracja terenów pogranicznych stała się jednym z najważniejszych priorytetów. Obecnie te działania są aktywnie wspierane przez program współpracy transgranicznej „Polska-Białoruś-Ukraina” i Konsulat Generalny RP w Łucku.

Nie mamy innego wyboru, powinniśmy pomnażać pozytywne aspekty naszego dobrosąsiedztwa, wspierając istniejące wspólne projekty, dając życie nowym. Tak, na przykład, robią to już od 25. lat dyrektor Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego Anatolij Syluk oraz dyrektor Muzeum Zamojskiego Andrzej Urbański.

Jestem przekonany, że nasza przyszłość leży w rękach artystów i twórców, ludzi będących w stanie ocenić wielonarodowy oraz wielowyznaniowy duch pogranicza oraz dziedzictwo poprzednich pokoleń. Nasze pogranicze było inspiracją dla Fryderyka Chopina, Józefa Kraszewskiego, Oskara Kolberga, Wacławsława Lipińskiego, Igora Strawińskiego. „Wołyńskie epitafium” w wykonaniu Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Lubelskiej w kościele Św. Piotra i Pawła w Łucku też potwierdza tezę o tym, że sztuka może nas pogodzić. Słowa polityków w tej sytuacji tracą na znaczeniu.

Wasył WORON

Ненавість знищити в собі

Півстоліття тому відомий польський співак Чеслав Немен адресував нам своє послання: «Надійшов уже час, найкращий час, ненавість знищити в собі».

Нині я запитую себе: неже звернення Чеслава Немена так і залишиться «гласом волаючого в пустелі»?

Через сімдесят років після трагічних подій на Волині такою пустелею може стати наше пограниччя народів і культур, яке намагаються перетворити на ще один кавалок «руського мира». І який же тоді сенс мого життя та життів тих сотень і тисяч українців та поляків, котрі з доброї волі, без примусу вкладали свій хист, свою душу у творення нових, добропорядних і добросердечних взаємин на цих, за висловом Тімоті Снайдера, «скривавлених землях» Європи?

Мій дідусь Корній Ворон, повернувшись із родиною на Холмщину після депортації 1914 року, відстоював незалежність Польщі в радянсько-польській війні рядовим 34 полку піхоти (травень 1919-травень 1921). Його родину вдруге поzbавили батьківщини після 9 вересня 1944 року. Щоб не загинути у спустошеному війною степу на Херсонщині, вони запрягли корову і з іншими вигнанцями вирушили у зворотному напрямку. Вкотре довелося починати своє життя на новому місці. Перш, ніж стяглися на свою власну оселю, жили в хаті чехів, яких не хотіли бачити на Волині «треті совети». Півстоліття я слухав спогади про їхню «малу батьківщину», де їх уже ніхто не чекав, тільки могили рідних, які позаростали чагарником серед лісу.

У 1993 р., після меморіальних урочистостей у Явужно, після зустрічей із депутатом Сейму Володимиром Мокрим та тодішнім головою Об'єднання українців у Польщі Юрієм Рейтом, я привселюдно звернувся до волинських істориків із проханням дослідити невідомі сторінки історії українців та поляків періоду Другої світової війни.

Відповіді на багато питань ми сподівалися отримати у процесі реалізації національного проекту «Реабілітовані історією. Волинська область» від дослідників новітньої історії, котрі отримали доступ до архівів СБУ та МВС. Тоді ж команда Представника Президента України у Волинській області підтримала ініційоване поляками облаштування цвинтаря вояків 27 Дивізії АК у Засмиках та запропоноване волинянами відзначення 50-річчя УПА.

І крига, здавалося, скресла. Невдовзі два ветеранські середовища за посередництва українських та польських істориків почали діалог у рамках серії наукових конференцій «Україна-Польща. Важкі питання», регулярно виходили матеріали конференцій українською та польською мовами. Коли в 2003 р. українська влада дала доручення вшанувати пам'ять польських жертв конфлікту, створивши меморіал, я запропонував продовжувати процес примирення і єднання під омофором Чудотворної ікони Холмської Богородиці – святині

віруючих усіх християнських конфесій. Архітектор Яким Сенік підтримав мою ідею і його колеги зафіксували її в образі «ротонди миру». Якби була на те добра воля українців і поляків, міг би повстати поліконфесійний храм-музей Холмської Богородиці. Але цього не сталося.

У моїй пам'яті живе пам'ять моїх батьків, а досвід кількох поколінь нашої родини вчить толерантності і поваги до людської гідності. І коли мені бракує мотивації, як ось тепер, після всіх цих зловісних липневих перипетій, я звертаюся до Чеслава Немена, котрий промовляє до совісті українців і поляків з не меншою силою, ніж у 1967 р.: «Надійшов уже час, найкращий час, ненавість знищити в собі».

У 1987 р. разом із керівником Молодіжної агенції культури в Замості Леонардом Марчуком ми розпочали організовувати українсько-польські «Музичні діалоги над Бугом». У серпні 1991-го вони стали першою міжнародною мистецькою імпрезою незалежної України, проведеною на польській землі. Працюючи заступником Представника Президента з гуманітарних питань, я ініціював приєднання волинян до проекту «Поліське літо з фольклором» (1994 р.), який реалізували Януш Каліновський та Юрій Войнаровський. Мені довелося також організовувати перший візит ректора Волинського державного університету ім. Лесі Українки А.Свідзинського до Люблінського університету імені Марії Кюрі-Скłodowskiej. На початку 90-х ми сформулювали засади регіональної гуманітарної політики, де культурна інтеграція прикордонних територій стала одним із найголовніших пріоритетів. Нині цей пріоритет активно підтримують програма співробітництва «Польща-Білорусь-Україна» та Генеральне консульство РП у Луцьку.

У нас немає іншого виходу, як народжувати позитивні аспекти нашого добросусідства, підтримувати існуючі спільні проекти, пускати в роботу нові. Так, як, наприклад, це роблять упродовж 25 років директор Волинського краєзнавчого музею Анатолій Силук та директор Музею Замойських Анджей Урбаньські.

Я переконаний, наше майбутнє знаходиться в руках митців і творців, людей спроможних оцінити багатонаціональний та поліконфесійний дух пограниччя і надбання попередніх поколінь. Наше пограниччя стало джерелом натхнення для Фредеріка Шопена, Юзефа Крешевського, Оскара Кольберга, В'ячеслава Липинського, Ігора Стравінського. «Волинська епітафія» у виконанні Люблінського симфонічного оркестру в костелі Св. ап. Петра і Павла в Луцьку теж підтверджує тезу про те, що мистецтво здатне нас примирити. Слова політиків у цій ситуації втрачають своє значення.

Василь ВОРОН

**Stowarzyszenie Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej na Wołyniu
Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku
dwutygodnik «Monitor Wołyński»**

zaczynają akcję

«Pamiętajmy wrzesień 1939»

poświęconą 74. rocznicy wybuchu II wojny światowej

– Jeżeli wiedzą Państwo o tym, że Państwa Rodzice, Dziadkowie lub Pradziadkowie uczestniczyli w wojnie obronnej 1939 roku, będąc na służbie w Wojsku Polskim,

– Jeżeli mają Państwo ich zdjęcia lub udokumentowane wspomnienia,

Uprzejmie prosimy o przesłanie tej informacji pod adresem Stowarzyszenia Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej na Wołyniu. Informacje o żołnierskim czynie Państwa Przodków wydrukujemy na łamach „Monitora Wołyńskiego” oraz na stronie internetowej **www.monitor-press.com**. W dalszej perspektywie zgromadzona informacja może zostać częścią Księgi Pamięci o udziale mieszkańców Wołynia w wojnie obronnej we wrześniu 1939 roku.

Czekamy na Państwa listy.

Nasz adres:

ul. Kryłowa, 5/7, 43025 Łuck
Tel.: (+38 0332) 72-54-99
E-mail: **doboszw@poczta.onet.pl**

Koordynator akcji: Walenty Wakoluk

**Товариство польської культури на Волині ім. Еви Фелінської
Генеральне консульство Республіки Польща в Луцьку
газета «Волинський Монітор»**

оголошують акцію

«Пам'ятаймо вересень 1939»

приурочену 74-й річниці початку Другої світової війни

– Якщо Ви знаєте про те, що Ваші Батьки, Діди або Прадіди брали участь в оборонній війні вересня 1939 року у складі Війська Польського,

– Якщо Ви маєте їхні фотографії або зафіксовані спогади,

Будь-ласка, надішліть цю інформацію на адресу Товариства польської культури на Волині ім. Еви Фелінської. Ми розмістимо відомості про військовий чин Ваших Предків у газеті «Волинський Монітор» та на сайті **www.monitor-press.com**. У дальшій перспективі зібрана інформація може стати частиною Книги Пам'яті про участь волинян в оборонній війні вересня 1939 року.

Наша адреса:

вул. Крилова, 5/7, 43025 Луцьк
Тел.: (+38 0332) 72-54-99
E-mail: **doboszw@poczta.onet.pl**

Координатор акції: Валентин Ваколюк

Strzelcy znowu odwiedzili Ziemię Lubieszowską

Już trzeci rok z rzędu latem do rejonu lubieszowskiego przyjeżdżają młodzi wolontariusze z Polski – członkowie Związku Strzeleckiego „Strzelec” Organizacji Społeczno-Wychowawczej.

Cel przyjazdu – sprzątanie i porządkowanie miejsc pochówku Polaków, którzy zginęli na tych ziemiach w czasie I i II wojny światowej. Jak i w poprzednich latach, na czele grupy stały dyrektor gimnazjum w m. Jelcz-Laskowice (województwo dolnośląskie) pani Agata Skierska oraz nauczyciel geografii pani Irena Żukowska. Dobra sprawa robiona przez tych młodych ludzi w wieku 16-21 lat nie uszła uwadze miejscowych władz. Wójt Gminy Lubieszów Petro Chomycz zaprosił strzelców na uroczyste przyjęcie do Urzędu Gminy. Z tej okazji zabytkowe miasteczko na Polesiu, gdzie kiedyś działały Zakon Kapucynów oraz Zakon Pijarów, odwiedziła delegacja Konsulatu Generalnego RP w Łucku na czele z Konsulem Generalnym panią Beatą Brzywczy. Na spotkaniu był także obecny proboszcz kościoła pw. świętych Cyryla i Medotego ks. Andrzej Kwiczala. Ukraińcy dziękowali Polakom za patriotyzm, za to, że nie są obojętni w stosunku do swojej historii. Polacy natomiast podziękowali gospodarzom za gościnne przyjęcie.

Wójt Gminy Lubieszów ze względu na 70. rocznicę Tragedii Wołyńskiej zaproponował, aby powiesić tablicę pamiątkową na budynku, gdzie w 1943 roku zamordowano ponad 100 Polaków i umieścić pamiątkową płytę na cmentarzu, gdzie zostali pochowani.

Na pamiątkę o Ziemi Lubieszowskiej Petro Chomycz wręczył wolontariuszom

Стрільці піднімають на постамент камінний хрест

podziękowania, a jeden z miejscowych biznesmenów – upominki. Wolontariusze też wręczyli prezenty. Żadeklarowali również, że nie zaprzestaną działania na rzecz rozwoju polsko-ukraińskiej współpracy.

Tamara URIADOWA
Zdjęcie autora

Стрільці знову побували на Любешівщині

Третій рік поспіль влітку на Любешівщину приїжджають юні волонтери з Польщі – члени громадсько-виховної організації «Стрілець».

Вроцлавщині, та вчитель географії Ірена Жуковська. Добра справа, яку здійснюють ці юнаки та дівчата віком 16-21 років, не лишилася без уваги зі сторони місцевої влади. Селищний голова Петро Хомич запросив стрільців та їхніх наставників на урочисте прийняття в мерію. З цієї нагоди до старовинного польського містечка, де свого часу діяли ордени капучинів та піярів, завітала делегація Генерального консульства Республіки Польща в Луцьку на чолі з Генеральним консулом Беатою Бживчи. На зустрічі був присутній також настоятель Кирило-Мефодіївського костелу в Любешові отець Анджей Квічала. Українці дякували полякам за патріотизм, небайдужість до своєї історії, а ті, у свою чергу, – за гостинність господарів.

Селищний голова, з огляду на 70-у річницю Волинської трагедії, висловив пропозицію встановити меморіальну дошку на будинку, де в 1943-му закатували більше сотні поляків, та поставити плити на кладовищі, де перепоховані їхні останки.

На спомин про Любешівщину Петро Хомич вручив волонтерам та їхнім наставникам подяки, а один із місцевих підприємців – сувеніри. Волонтери теж зробили подарунки нашим краям і запевнили, що й надалі прагнуть продовжувати польсько-українську співпрацю.

Tamara URIADOWA
Фото автора

Lato, Równe, wolontariat

Przy pomocy gier, rysunków, piosenek i filmów wolontariuszki z województwa łódzkiego uczyły w Równem języka polskiego.

Na zaproszenie Konsulatu Generalnego RP w Łucku 15 lipca 2013 roku do Równego przyjechały dwie ochotniczki – Sylwia Szatan i Justyna Gajewska. Dziewczyny w tym roku ukończyły Uniwersytet imienia Jana Kochanowskiego w Piotrkowie Trybunalskim (województwo łódzkie). Studiowały na kierunku «Filologia polska» i w przyszłości będą uczyć języka polskiego. Pierwszym poważnym wyzwaniem dla nich był trzytygodniowy pobyt w Równem. Zostały serdecznie powitane przez ks. Władysława Czajkę i siostry zakonne Julię i Mateuszę. Wolontariuszki zamieszkały w domu parafialnym, położonym przy Kościele św. Piotra i Pawła w Równem.

W ramach wolontariatu panie prowadziły zajęcia z języka polskiego. Zaczęła się trudna, lecz bardzo interesująca i potrzebna praca. Uczniów było sporo. W niektóre dni przychodziło około 80 osób. Były to dzieci nie tylko z rodzin o polskich korzeniach czy rodzin parafialnych, lecz również dzieci z okolicznych dzielnic miasta. Języka polskiego, polskich obyczajów i zwyczajów, wolontariuszki uczyły przy pomocy gier, rysunków, dziecięcych piosenek i filmów rysunkowych. Dzieciom najbardziej spodobała się zabawa «Stary niedźwiedź mocno śpi». Jest ona rozpowszechniona w Polsce, natomiast na Ukrainie jest mniej znana. Wolontariuszki wraz ze swoimi uczniami zwiedziły również rówieńskie zoo.

Zajęcia dla dzieci odbywały się od 10.30 do 15.00, a od 18.00 zaczynały się zajęcia z młodzieżą i dorosłymi. Jednak później, zajęcia zaczynały

się o godzinę wcześniej, ponieważ było bardzo dużo chętnych, aby uczyć się polskiej gramatyki. Wolontariuszki wykonywały z uczniami ćwiczenia gramatyczne, ortograficzne, ćwiczyły polską mowę i korygowały błędy. Po zajęciach wszyscy chętni oglądali filmy o zwyczajach i tradycjach Polski. Wieczory kończyły się wspólnym wykonaniem polskich piosenek.

W ostatnim tygodniu z inicjatywy ks. Władysława Czajki wolontariuszki przeprowadziły zajęcia z najstarszymi parafianami. Sylwia i Justyna opowiedziały im o parafiach, skąd pochodzą. Swoim najstarszym uczniom zaoferowały obejrzenie filmu o Janie Pawle II «Karol – Papież, który pozostał człowiekiem». Potem słuchano sentymentalnych historii starszych ludzi, ich wspomnień o trudnym życiu i młodych latach. Podczas zajęć wolontariuszki proponowały uczniom wykonywanie różnych ćwiczeń ruchowych. W przygotowaniu do zajęć nauczycielkom pomagała siostra zakonna Fedelisa.

Sobota i niedziela są czasem wypoczynku. W te dni Sylwia i Justyna, które po raz pierwszy przyjechały na Ukrainę, zwiedzały zabytkowe miejsca w Równem. W ostatni piątek przed ich odjazdem, Prezes Stowarzyszenia Kultury Polskiej na Rówieńszczyźnie im. W. Reymonta Władysław Bagiński, zorganizował dla dziewczyn wycieczkę do Dubna, Krzemieńca i Poczaiowa.

Igor BIŁOUC

Літо, Рівне, волонтеріат

За допомогою ігор, малюнків, пісень та фільмів волонтерки з Лодзького воєводства навчали у Рівному польської мови.

На запрошення Генерального консульства Республіки Польща в Луцьку 15 липня 2013 року до Рівного приїхали дві волонтерки – Сильвія Шатан та Юстина Гаєвська. Дівчата в цьому році закінчили Університет ім. Яна Кохановського в Пьотркові Трибунальському (Лодзьке воєводство). Навчалися вони за спеціальністю «Польська філологія» і в майбутньому будуть навчати польської мови. Першим серйозним для них випробуванням було тритижневе перебування в Рівному. Тут їх сердечно зустріли ксьондз Владислав Чайка, черниці Юлія та Матеуша. Волонтерок поселили в парафіяльному домі, який знаходиться при костелі св. Петра і Павла в Рівному.

Далі розпочалась нелегка, але дуже цікава і потрібна волонтерська праця дівчат. Вони почали проводити заняття з польської мови для дітей. Учнів було чимало, в деякі дні приходило близько 80 осіб. Це були діти не тільки із сімей, які мають польське коріння, чи із сімей парафіян, але також діти з навколишніх мікрорайонів міста. Польської мови, польських звичаїв та обрядів волонтерки навчали за допомогою ігор, малюнків, дитячих пісень, мультфільмів. Найбільше дітям сподобалась гра «Старий ведмідь міцно спить». Вона популярна в Польщі, натомість в Україні менш відома. Разом зі своїми учнями волонтерки також відвідали рівненський зоопарк.

Заняття для дітей тривали від 10.30 до 15.00. А о 18.00 розпочиналися заняття з молоддю

та дорослими. Щоправда потім починали заняття на годину раніше, оскільки було багато бажаючих займатися польською граматиною. Дівчата-волонтери виконували з учнями граматику, орфографію та розмовні вправи, допомагали виправляти помилки. Після занять усі бажаючі дивилися фільми про звичаї та обряди Польщі. Закінчувалися вечори спільним виконанням польських пісень.

На останньому тижні з ініціативи о. Владислава Чайки волонтери провели заняття з найстаршими парафіянами. Сильвія та Юстина розповіли їм про парафію, з яких вони походять. Своїм найстаршим учням вони запропонували подивитися фільм про Яна Павла II «Кароль – Папа, який залишився людиною». Потім були sentimentальні розповіді старших людей, їхні спогади про нелегке життя, їхню молодість. Під час занять волонтерки пропонували своїм учням виконати також різні рухові вправи. У підготовці до занять дівчатам допомагала сестра-монахиня Феделіса.

Субота та неділя – час відпочинку. В ці дні Сильвія та Юстина, які вперше були в Україні, відвідували цікаві місця в Рівному. А в останню п'ятницю перед їхнім від'їздом голова Товариства польської культури на Рівненщині ім. В. Реймонта Владислав Багінський організував для дівчат екскурсію до Дубна, Кременця та Почаєва.

Igor BIŁOUC

List do redakcji

Szanowna Redakcjo Monitora Wołyńskiego

Zwracam do Państwa z prośbą o zamieszczenie w Waszej gazecie podziękowania dla wszystkich osób, które przyczyniły się do prac remontowo-porządkowych na kwaterach wojskowych cmentarzy w Zasmyskach i w Kowlu. W lipcu dziewięcioosobowa grupa członków Towarzystwa Kultury Polskiej w Kowlu i harcerzy wyjechała na wojskowy cmentarz w Zasmyskach. Tam dokonane zostały prace porządkowe. Zwłaszcza pomalowano 70 nagrobków. Następnie członkowie TKP w Kowlu (21-osobowa grupa) wzięli udział w sprzątaniu i pomalowaniu 128 nagrobków kwater wojskowych oraz skosili trawę na cmentarzu w Kowlu. Jesteśmy bardzo wdzięczni Konsulatowi Generalnemu RP w Łucku za dofinansowanie tej akcji. Pragniemy podziękować także wszystkim harcerzom i członkom TKP, którzy wzięli udział w tym przedsięwzięciu. Szczególnie chcielibyśmy podziękować przedstawicielom administracji ze wsi Biłoziv, którzy bardzo nam pomogli w koszeniu trawy, pomalowaniu krzyży oraz ogrodzenia cmentarza w Zasmyskach.

Z wyrazami szacunku Prezes Towarzystwa Kultury Polskiej w Kowlu Wacław Herka

Лист до редакції

Шановна Редакціє «Волинського Монітора»!

Звертаюся до Вас із проханням розмістити у Вашій газеті подяку для всіх осіб, які приєдналися до робіт, пов'язаних із впорядкуванням військових кладовищ у Засмиках та Ковелі. У липні дев'ятеро харцерів та членів Товариства польської культури в Ковелі виїхали на військове кладовище в Засмиках. Там вони прибирали та впорядковували могили, пофарбували, зокрема, 70 надгробних плит. Потім члени ТПК (група з 21 особи) взяли участь у впорядкуванні військового кладовища в Ковелі. Тут вони пофарбували 128 надгробних плит та скосили траву. Висловлюємо вдячність Генеральному консульству РП у Луцьку за виділення коштів для проведення цієї акції. Прагнемо також подякувати всім харцерам та членам ТПК, які взяли участь у цих заходах. Особливо ми хотіли би подякувати представникам адміністрації села Білошів, які допомогли нам косити траву, фарбувати хрести та огорожу на кладовищі в Засмиках.

З повагою голова Товариства польської культури в Ковелі Вацлав Герка

Trzeci Międzynarodowy Plener Ikonopisów

27 lipca w Centrum Integracji w Zamłynie zakończył się III Międzynarodowy Plener Ikonopisów na Wołyniu «Święci Wołynia».

W tegorocznym plenerze wzięło udział ponad 20 twórców z Polski i z Ukrainy – osoby identyfikujące się zarówno z Kościołem katolickim obu obrządków, jak i z Kościołem prawosławnym. Plener odbył się – tradycyjnie już – w Centrum Integracji w Zamłynie (Caritas Diecezji Łuckiej).

Projekt jest dobrym przykładem wieloletniej współpracy pozarządowych organizacji oraz instytucji z Polski – Stowarzyszenia Przyjaciół Nowicy, środowisk ikonopisów, Uniwersytetu Warszawskiego, warszawskich artystów plastyków, KG RP w Łucku, i z Ukrainy – środowiska artystów plastyków Wołynia, Akademii Sztuk Pięknych we Lwowie, przedstawiciele Kościołów katolickich i prawosławnych, przy aktywnym wsparciu wołyńskiej administracji państwowej (sfinansowanie wydania katalogu).

27 lipca na otwarcie wystawy «Święci Wołynia» licznie przybyli mieszkańcy wsi Zamłynie, przedstawiciele duchowieństwa obu obrządków Kościoła katolickiego i Kościoła prawosławnego, artyści i przedstawiciele lokalnych samorządów.

Organizatorami pleneru jest Konsulat Generalny RP w Łucku, Katedra Ukrainistyki Uniwersytetu Warszawskiego i środowisko ikonopisów z Polski, Wołyńska Organizacja Narodowego Związku Artystów Plastyków Ukrainy, Akademia Sztuk Pięknych we Lwowie, Związek Polskich Plastyków Okręg Warszawski.

Plener odbył się pod patronatem Beaty Brzywczy – Konsula Generalnego RP w Łucku, bpa Stanisława Szynkora – zwierzchnika Kościoła rzymskokatolickiego na Wołyniu, bpa Józefa Howy – zwierzchnika Kościoła grekokatolickiego na Wołyniu.

«Wędrujący Święci» – tak postanowiliśmy nazwać ubiegłoroczny plener. Poplenerowe wystawy przewędrowały setki kilometrów, dotarły do setek osób drogą prastarych wędrowców, drogą elektroniczną i w postaci katalogu, pomogły nam także ukraińskie i polskie media. W pewnym momencie dołączyli do nich ich poprzednicy z I pleneru – «Święci Polski i Ukrainy». A wielką dla nas – nie ukrywamy – radością, i nagrodą zarazem, stało się bardzo ciepłe przyjęcie zamłyńskich ikon przez osoby odwiedzające galerie, muzea, domy kultury, począwszy od Zamłyna, poprzez Sarny na północy, Lwów i Odessę na południu, a skończywszy na Lublinie i Warszawie.

Ikony, powstałe w tym roku, dołączą do ikon poprzednich, a także do ikon, powstałych w Nowicy (Polska) w czasie pleneru ikonopisu «Święci Pańscy, Męczennicy i wyznawcy»; wszystkie razem powędrują m.in. do Lwowa i Łucka.

Tegoroczny plener ikonopisów zabrzmiał dwoma słowami «Święci Wołynia» – wielce znamiennymi, zwłaszcza w roku pamięci o 70. rocznicy tragedii wołyńskiej.

Nasze wspomnienie byłoby niepełne, gdyby nie znalazły się w nim serdeczne podziękowania dla zwierzchników Kościoła katolickiego na Wołyniu, którzy swoim dobrym słowem i patronatem otaczają zarówno plener, jak i kolejne wystawy ikon, dla uczestników pleneru z Polski i z Ukrainy, których wspaniale ugościł ks. Jan Buras w Centrum Integracji w Zamłynie, dla prof. Romana Wasyłyka, który aktywnie uczestniczył w całym plenerze i otoczył artystyczną i naukową opieką wszystkich ikonopisów. Wyrażamy swoją wdzięczność panu Borysowi Klimczukowi – przewodniczącemu obwodowej

administracji państwowej, za jego osobiste zaangażowanie.

I wreszcie szczególne słowa wdzięczności kierujemy do naszego przyjaciela w Polsce – Mateusza Sory, współtwórcy plenerów pisania ikon w Nowicy, który z pełną otwartością podzielił się z nami tą mądrą ideą.

Już trzy zorganizowane plenery nie tylko zachęcają nas, ale wręcz obligują do kontynuowania tego projektu. Tak więc obiecujemy Państwu, że za rok odbędzie się IV plener ikonopisania na Wołyniu.

Włodimir MARCZUK,
Krzysztof SAWICKI

Третій міжнародний пленер іконопису

27 липня в Центрі інтеграції у Замлинні завершився III Міжнародний пленер іконопису «Святі Волині».

Волині, Львівської національної академії мистецтв, представників католицької і православної церков. Активну підтримку надала також Волинська облдержадміністрація, зокрема, виділивши кошти на видавництво каталогу.

27 липня на відкриття виставки «Святі Волині» прибули мешканці села Замлиння, представники духовенства католицької церкви обох обрядів і православної церкви, митці та представники органів місцевого самоврядування.

Організаторами пленеру виступили Генеральне консульство РП у Луцьку, Кафедра україністики Варшавського університету, іконописці з Польщі, Волинська організація Національної спілки художників України, Львівська національна академія мистецтв, Варшавський округ Спілки польських художників.

Пленер відбувся під патронатом Генерального консула РП у Луцьку Беати Бжівич, апостольського адміністратора Луцької дієцезії РКЦ єпископа Станіслава Ширококорядюка та Луцького єпарха УГКЦ єпископа Йосафата Говери.

«Мандруючі святі» – саме так ми вирішили назвати минулорічний пленер. Післяплерні виставки промандрували сотні кілометрів, потрапили до сотень осіб шляхом древніх мандрівників, електронною поштою чи у вигляді каталогу. Допомогли нам також українські та польські мас-медіа. Пізніше до них приєдналися їх попередники з I Пленеру «Святі Польщі і України». А великою радістю для нас (не приховуємо цього) і заодно нагородою став надзвичайно теплий прийом замлинських ікон відвідувачами

галерей, музеїв, будинків культури, починаючи від Замлиння, через Сарни на півночі, Львів і Одесу на півдні та закінчуючи Любліном і Варшавою.

Ікони, написані цього року, приєднуються до попередніх, а також до ікон, написаних у Новиці (Польща) під час пленеру іконопису «Господні святі. Мученики та сповідники». Усі разом вони помандрують, зокрема, до Львова і Луцька.

Цьогорічний пленер іконопису прозвучав двома словами – «Волинські святі» – дуже знаменними, особливо у рік вшанування 70-ої річниці Волинської трагедії.

Наші спогади були би неповними, якби в них не було щирих подяк керівництву католицької церкви на Волині, яке виступає покровителем пленеру та виставок, що проводяться після нього, учасникам пленеру з Польщі і України, що їх гостинно приймав отець Ян Бурас із Центру інтеграції у Замлинні, професору Романові Василюку, який брав активну участь у пленері та як художник і науковець опікувався усіма іконописцями. Висловлюємо свою вдячність голові обласної державної адміністрації Борису Клімчуку за його особистий внесок.

І, нарешті, особливі слова подяки посилаємо на адресу нашого друга з Польщі Матеуша Сори, співзасновника пленерів іконопису у Новиці, який щиро поділився з нами цією мудрою ідеєю.

Три пленери, що вже відбулися, не лише заохочують нас, але й зобов'язують продовжувати цей проект. Отож, обіцяємо Вам, що через рік на Волині відбудеться IV пленер іконопису.

Володимир МАРЧУК,
Кшиштоф САВИЦЬКИЙ

Wiersze Ihora Pawluka zabrzmiały po polsku

Ihor Pawluk, ukraiński pisarz pochodzący z Wołynia, wydał swoją kolejną książkę za granicą.

W lubelskim wydawnictwie «Episteme» został wydany zbiór poetycki «Męskie wróżby». Książka w języku ukraińskim ukazała się już ponad dziesięć lat temu. Doczekała się tłumaczenia na język polski dopiero w 2013 roku. Dokonał tego pisarz i naukowiec z Lublina – Tadeusz Karabowicz.

Tłumacz tak ocenił twórczość ukraińskiego pisarza: «Twórczość poetycka Ihora Pawluka jest mocno obsadzona we współczesnej literaturze ukraińskiej. Postmodernizm, który zapanował po 1991 roku w literaturze ukraińskiej, widziany z perspektywy pożegnania z imperium, także odcisnął piętno na twórczości literackiej poety. Ihor Pawluk jako poeta zajmuje niepodważalne miejsce w literaturze ukraińskiej, głównie dzięki wołyńskiemu kontekstowi twórczości, niezmiernie ciekawemu i ważnemu z perspektywy ogółu tematycznego».

To już dziewiętnasty z kolei zbiór poetycki Ihora Pawluka. Znajdziemy tu ciekawe, oryginalne wątki, ukazane poprzez pryzmat męskiego serca. «Męskie wróżby» – to potęga mistycznych i mitycznych bohaterów, którzy w języku polskim wydają się jeszcze bardziej tajemniczy i optymistyczni. Dodatkowej tajemnicy i symboliki nowej książce Ihora Pawluka dodaje ilustracja na okładce. Jest to obraz Zbigniewa Kresowatego (pseudonim Ikona), polskiego poety, eseisty, krytyka literackiego i malarza.

Wiktor JARUCZYK

Поезія Ігоря Павлюка зазвучала польською

Нещодавно Ігор Павлюк, український письменник родом із Волині, видав свою чергову книжку за кордоном.

У люблінському видавництві «Episteme» побачила світ поетична збірка «Чоловіче ворожіння» («Męskie wróżby»). Українською книжка вийшла понад десять років тому, а польською матеріалізувалася лише нині. Переклав польською мовою «Чоловіче ворожіння» письменник, науковець із Любліна Тадей Карабович.

Перекладач так оцінив творчість українського письменника: «Поетична творчість Ігоря Павлюка міцно закорінена в сучасну українську літературу. Постмодернізм, який запанував у 1991 році в українській літературі, який бачиться з перспективи «Прощання із імперією», також наклав свій відбиток на літературний творчість поета. Ігор Павлюк як поет займає надзвичайно важливе місце в українській літературі, в основному, завдяки волинському контекстові творчості, який особливо важливий із перспективи тематичного огляду».

За ліком – це вже дев'ятнадцята поетична книжка Ігоря Павлюка. У ній присутні цікаві оригінальні сюжети, пропущені через чоловіче серце. «Чоловіче ворожіння» – потужна сила містичних та міфічних персонажів, які зазвучали польською мовою ще таємничіше і оптимістичніше. Загадковості і додаткового символізму новій книжці Ігоря Павлюка додає ілюстрація на палітурці. Це – картина Збігнева Кресоватого (псевдонім – Ikona), польського поета, есеїста, літературного критика і художника.

Віктор ЯРУЧИК

Aktualności

■ 29. Światowe Dni Młodzieży odbędą się w Krakowie w 2016 roku

«Drodzy młodzi, jesteśmy umówieni na spotkanie, na następne Światowe Dni Młodzieży w 2016 roku w Krakowie, w Polsce» – powiedział papież, wywołując aplauz około trzech milionów pielgrzymów ze 190 krajów.

Jeszcze przed rozpoczęciem Światowych Dni Młodzieży w Rio Kraków był wymieniany jako potencjalne miasto-gospodarz następnego spotkania. Jako jeden z argumentów wskazywano, że w roku 2015 przypadać będzie 10. rocznica śmierci Jana Pawła II, inicjatora spotkań.

W niedzielę błyskawicznie uruchomiono stronę internetową Światowych Dni Młodzieży w Krakowie www.krakow2016.com.

Starania o to, by Kraków był gospodarzem spotkania młodzieży trwały od dwóch lat. Tuż po wyborze papieża Franciszka kardynałowie Stanisław Dziwisz i metropolita warszawski Kazimierz Nycz zaprosili papieża do Polski, sugerując przyjazd w 2015 r. na Światowe Dni Młodzieży lub rok później na obchody jubileuszu 1050-lecia chrztu Polski.

W Polsce Światowe Dni Młodzieży odbyły się raz, w 1991 r. w Częstochowie.

www.tvp.pl

29-і Всесвітні дні молоді відбудуться в Кракові в 2016 році

«Дорога молодь, ми домовляємося, що зустрінемося на наступних Всесвітніх днях молоді у 2016 році в Краківі, в Польщі,» – сказав Папа Римський, викликаючи схвалення близько трьох мільйонів прочан із 190 країн.

Ще до початку Всесвітніх днів молоді в Ріо-де-Жанейро Краків називали потенційним містом-господарем наступної зустрічі. Одним із аргументів було те, що на 2015 рік припадає 10-а річниця смерті Яна Павла II, ініціатора зустрічей молоді.

Вже в неділю розпочав свою роботу сайт Всесвітніх днів молоді в Кракові www.krakow2016.com.

Приготування до того, що Краків може стати господарем зустрічі молоді, тривали протягом двох років. Коли Папа Римський Франциск зійшов на Святий престол, кардинал Станіслав Дзвіш і митрополит варшавський Казімеж Нич запросили Святого Отця до Польщі, пропонуючи приїхати на Всесвітні дні молоді в 2015 р. або ще через рік – на 1050 річницю хрещення Польщі.

У Польщі Всесвітні дні молоді вже відбувалися – в 1991 р. у Ченстохові.

www.tvp.pl

■ Obchody dnia solidarności z więźniami politycznymi na Białorusi

4 sierpnia – w rocznicę aresztowania w 2011 r. Alesia Bialackiego, szefa Centrum Praw Człowieka «Wiasna», najślynniejszego białoruskiego więźnia politycznego – obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Solidarności ze Społeczeństwem Obywatelskim i ruchem walczącym o prawa człowieka na Białorusi. Na całym świecie organizowano spotkania, dyskusje, seminaria, pikety i koncerty.

W ramach obchodów w Warszawie odbyły się m.in: maraton pisania listów do przebywających dziś w więzieniach kilkunastu białoruskich «politycznych» oraz debaty o tematyce społeczno-politycznej i kulturalnej. Na pl. Zamkowym przeprowadzono pikietę solidarności z więźniami politycznymi pod rządami Aleksandra Łukaszenki. Był też koncert muzyki białoruskiej w jazzowo-folkowych aranżacjach.

www.wiadomosci.wp.pl

Відзначення Дня солідарності з політичними в'язнями в Білорусі

4 серпня, в річницю арешту в 2011 р. Алєся Бялацького, керівника Центру прав людини «Вясна», найвідомішого білоруського політичного в'язня, відзначається Міжнародний день солідарності з громадянським суспільством і правозахисним рухом Білорусі. В усьому світі відбуваються зустрічі, дискусії, семінари, пікети і концерти.

Цього дня у Варшаві відбулися марафон написання листів до кільканадцяти білоруських «політичних», що перебувають нині у в'язницях, та дебати на суспільно-політичну і культурну тематику. На Замковій площі проведено пікет солідарності з політичними в'язнями режиму Олександра Лукашенка. Відбувся також концерт білоруської музики у джазово-фольковому аранжуванні.

www.wiadomosci.wp.pl

■ Coraz mniej Polaków rodzi się w Polsce. Matki wolą Anglię

W ubiegłym roku w Polsce urodziło się 386,3 tys. dzieci, a jeszcze w 2009 r. – 419,4 tys.

Jak wynika z najnowszeo raportu «Polska w Europie: przyszłość demograficzna» – matki pochodzące z Polski rodzą w Wielkiej Brytanii najwięcej dzieci spośród wszystkich imigrantek. Więcej nawet niż kobiety z Indii, Pakistanu czy Bangladeszu. W 2010 r. Polki urodziły na Wyspach 19 762 dzieci, podczas gdy jeszcze w 2001 r. – tylko 896.

Dzieci to obecnie około 16,5 proc. obywateli Polski. W latach 80. ubiegłego wieku stanowiły one aż 25 proc. ludności. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego w 2012 r. najmniej dzieci urodziło się w województwach: opolskim – 8 686, lubuskim – 10 421 i podlaskim – 11 155 dzieci. Najwięcej narodzin odnotowano na Mazowszu – 57 258, Śląsku – 44 803 i w Wielkopolsce – 38 tys.

Na macierzyństwo w Polsce decydują się coraz starsze kobiety, nie w wieku 20-24, jak było dwie dekady wcześniej, ale gdy mają 25-29 lat.

Prognozy demograficzne pokazują, że za 40 lat będzie nas około 32 milionów, czyli mniej o ponad 6 milionów.

www.dziennikpolski24.pl

Усе менше поляків народжується в Польщі. Мами обирають Англію

У минулому році в Польщі народилося 386,3 тис. дітей, тоді як у 2009 р. – 419,4 тис.

Як видно зі звіту «Польща в Європі: демографічне майбутнє», матері, що походять із Польщі, народжують у Великобританії найбільше дітей серед усіх іммігранток. Більше навіть, ніж жінки з Індії, Пакистану чи Бангладеш. У 2010 р. польки народили в Британії 19 762 дітей, тоді як ще в 2001 р. – лише 896.

Діти нині становлять близько 16,5% громадян Польщі. У 80-х роках минулого століття вони становили аж 25% населення. Згідно з даними польського Головного управління статистики, в 2012 р. найменше дітей народилося в опольському (8 686 дітей), любуському (10 421) та підляському (11 155) воєводствах. Найбільше дітей народилося у Мазовецькому регіоні (57 258), на Сілезії (44 803) та Великопольщі (38 тис.).

На материнство в Польщі наважуються щораз старші жінки, не у віці 20-24 років, як було дві декади тому, а у віці 25-29 років.

Демографічні прогнози показують, що через 40 років кількість мешканців Польщі становитиме близько 32 млн, тобто на 6 млн менше, ніж сьогодні.

www.dziennikpolski24.pl

Актуально

■ Pierwszy miesiąc programu in vitro: zarejestrowano 2915 par

W ciągu pierwszego miesiąca funkcjonowania rządowego programu refundacji in vitro zarejestrowanych zostało 2915 par.

Z rządowego programu refundacji in vitro, który rozpoczął się 1 lipca, ma skorzystać w ciągu trzech lat ok. 15 tys. par. Aby w nim uczestniczyć, nie trzeba być małżeństwem. Mogą z niego skorzystać pary, u których stwierdzono bezwzględną przyczynę niepłodności lub udokumentowano nieskuteczne leczenie niepłodności w ciągu ostatniego roku przed zgłoszeniem się do programu. Do programu kwalifikowane są kobiety do 40. roku życia. Wykluczane są kobiety, które miały problemy z donoszeniem wcześniejszych ciąż.

Program realizuje na terenie całej Polski 26 klinik, które spełniły kryteria wyznaczone w konkursie przez ministerstwo zdrowia. Koszty programu od 1 lipca 2013 r. do 30 czerwca 2016 r. to w sumie blisko 250 mln zł.

www.wiadomosci.onet.pl

Перший місяць програми екстракорпорального запліднення: зареєстровано 2915 пар

Упродовж першого місяця функціонування урядової програми, у рамках якої держава відшкодовує кошти, витрачені на екстракорпоральне запліднення, зареєстровано 2915 пар-учасників програми.

Учасниками урядової програми відшкодування вартості екстракорпорального запліднення, яка стартувала 1 липня, протягом трьох років можуть стати близько 15 тис. пар. Щоби взяти в ній участь, не обов'язково бути подружжям. Це можуть бути пари, в яких констатовано абсолютну безплідність або задокументовано безрезультатне лікування безпліддя впродовж останнього року. У програмі беруть участь жінки віком до 40 років. Не можуть стати учасниками жінки, які мали проблеми з невиношуванням вагітності.

Програму реалізовує на території Польщі 26 клінік, які відповідають критеріям, що їх визначило Міністерство охорони здоров'я. Вартість програми, реалізація якої триватиме від 1 липня 2013 р. до 30 червня 2016 р., становить близько 250 млн злотих.

www.wiadomosci.onet.pl

■ Powstanie ogólnopolski system antyplagiatowy, obowiązkowy dla wszystkich uczelni

Będzie ogólnopolski system antyplagiatowy, obowiązkowy dla wszystkich uczelni – zapowiada minister nauki Barbara Kudrycka. W radiowej Jedynce wyjaśniła, że promotorzy będą mogli sprawdzić w systemie informatycznym prace, co do których samodzielności i oryginalności mają wątpliwości.

Potem, biorąc pod uwagę dane z systemu, promotor sam oceni, czy rzeczywiście praca jest plagiatem – dodała minister nauki.

Resort opracowuje projekt ustawy prawo o uczelniach wyższych. Zgodnie z nim, dyplom będzie można uzyskać w krótszym czasie. Jeśli student uzyskał wcześniej określoną wiedzę i umiejętności, będzie mógł skorzystać z indywidualnego trybu studiów. Barbara Kudrycka mówiła, że to umożliwi ukończenie studiów dużo wcześniej, niż obecnie. Minister nauki zwróciła uwagę, że daje to szanse osobom, które od razu po maturze podjęły pracę, a po kilku latach chcą rozpocząć studia, a także tym, które już ukończyły jakiś kierunek, ale chcą podnieść swoje kwalifikacje.

www.gazetaprawna.pl

З'явиться обов'язкова для всіх внз загальнопольська анти-плагіатна система

Діятиме обов'язкова для всіх внз загальнопольська антиплагіатна система, – повідомила міністр науки Барбара Кудрицька. На Радіо Jedynka вона пояснила, що наукові керівники зможуть перевірити роботи, у самостійності виконання та в оригінальності яких вони сумніваються, за допомогою інформаційної системи.

Потім, беручи до уваги дані з системи, науковий керівник сам оцінить, чи дійсно робота є плагіатом, – додала міністр науки.

Відомство працює над проектом закону про вищі навчальні заклади. Згідно з ним, диплом можна буде отримати швидше. Якщо студент отримав попередньо окреслені знання і вміння, він зможе скористатися індивідуальним планом навчання. Барбара Кудрицька повідомила, що це дасть можливість завершувати навчання набагато раніше, ніж нині. Міністр науки звернула увагу на те, що це дасть шанси особам, які відразу після школи почали працювати, а через кілька років хочуть розпочати навчання, а також тим, хто вже здобув освіту, але хоче підвищити свою кваліфікацію.

www.gazetaprawna.pl

■ Konno i parolotnią do świętych obrazów

Tradycje polskiego pielgrzymowania mają już ponad tysiąc lat. Siegają czasów męczeńskiej śmierci w 997 roku biskupa Wojciecha. Do jego grobu w Gnieźnie od wieków przybywają pielgrzymki nie tylko z Polski, ale i z całego świata.

Miejsz pielgrzymkowych na mapie Polski z czasem przybywało. Pątnicy ciągnęli do Krakowa – do grobu św. Stanisława, św. Jadwigi Królowej. Ale gdy w 1656 roku król Jan Kazimierz złożył śluby lwowskie, rozpoczął się w Polsce trwający do dziś fenomen pieszych pielgrzymek do miejsc związanych z kultem Maryi.

Najważniejszym celem stała się Jasna Góra, której tradycje pielgrzymkowe sięgają XV stulecia. Był czas, gdy ktoś, kto nie poszedł na pielgrzymkę do Częstochowy, był uważany za dziwaka.

Dziś – według oficjalnych statystyk rejestrujących tylko zgłoszone grupy – na Jasną Górę pielgrzymuje co roku aż 4 mln osób. Z tej grupy ok. 200 tys. osób zdąza na nią pieszo. Pątnicy ciągną też do innych sanktuariów: Lichenia w Wielkopolsce, Kodnia na Podlasiu, Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach.

Okazuje się jednak, że z biegiem lat zmieniają się formy pielgrzymek. Modne stało się podążanie do świętych miejsc na koniach, rollach, rowerach, motorami. W tym roku po raz pierwszy na Jasną Górę polecieci parolotniarze.

www.rp.pl

На конях і на парাপлані до святих місць

Традиція польського паломництва має вже понад тисячу років. Вона сягає часів мученицької смерті в 997 році єпископа Войцеха. До його могили в місті Гнезно ось уже протягом століть прибувають паломники не лише з Польщі, але й з усього світу.

З плином часу на карті Польщі прибувало місць, до яких відбувалися паломництва. Паломники йшли до могили святого Станіслава та святої Королеви Ядвіги до Кракова. А коли в 1656 році король Ян Казимир склав у Львові свої обітниці, в Польщі популярними стали піші паломництва до місць, пов'язаних із культом Богородиці. Вони відбуваються й нині.

Найважливішим місцем такого паломництва стала Ясна Гіра, паломницькі традиції якої сягають XV століття. Був час, коли той, хто не ходив на прощу до Ченстохови, вважався диваком.

Нині, згідно з офіційною статистикою, яка реєструє лише групи, що попередили про участь у прощі, щороку аж 4 млн осіб іде на прощу на Ясну Гіру. Серед них близько 200 тис. осіб іде пішки. Паломники йдуть також до інших святих місць: до Ліхеня у Великопольщі, Кодня на Підляшші, Святині Божого Милосердя в Лагевниках біля Кракова.

Проте виявляється, що з плином часу змінюються також форми паломництва. Нині модно діставатися до святих місць на конях, роликах, велосипедах, мотоциклах. У цьому році вперше на Ясну Гіру полетіли парাপланеристи.

www.rp.pl

Łuck i Lublin będą integrować cudzoziemców

«Fundacja Rozwoju Lokalnego» z Łucka i Stowarzyszenie Homo Faber z Lublina realizują wspólny projekt w zakresie integracji cudzoziemców.

O projekcie...

Podstawowe zadania projektu «Transgraniczna wymiana doświadczeń między Lublinem a Łuckiem w zakresie integracji cudzoziemców» zostały zaprezentowane 30 lipca w Łucku.

Projekt, który jest realizowany w ramach programu «Przemiany w regionie» – RITA, już wystartował. Jego realizacja zaczęła się 1 lipca i trwać będzie do 31 grudnia 2013 r. Główny cel – wymiana doświadczeń pomiędzy lubelskimi i łuckimi instytucjami publicznymi w zakresie obsługi cudzoziemców. W ramach projektu zaplanowano sześć wizyt studyjnych. Ich uczestnicy przedyskutują i przeanalizują sytuację cudzoziemców na Wołyniu i Lubelszczyźnie oraz to, jakie problemy oni napotykają. Wyniki projektu staną się podstawą podniesienia poziomu świadczenia usług administracyjnych mieszkańcom transgranicznych regionów.

Stowarzyszenie Homo Faber – to organizacja pozarządowa z Lublina, której działalność jest skierowana na obronę praw człowieka oraz na współpracę osoby i organów władzy. Organizacja obserwuje, czy władza publiczna skutecznie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, czy przestrzega praw i wolności człowieka.

«Fundacja Rozwoju Lokalnego» – to wołyńska obwodowa organizacja pozarządowa, której głównym celem jest obrona praw członków organizacji w działalności na rzecz rozwoju edukacji, nauki, kultury, sportu, ochrony zdrowia i ekologii. Wśród celów organizacji – rozwój współpracy organizacji pozarządowych z samorządami oraz działalność na rzecz podniesienia kultury prawnej obywateli.

W realizacji projektu uczestniczą po polskiej stronie: Urząd Miasta Lublin, Lubelski Urząd Wojewódzki, Komenda Wojewódzka Policji w Lublinie, Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Zarząd Transportu Miejskiego, po stronie ukraińskiej – Łucka Rada Miejska, Wołyńska Rada Obwodowa, Zarząd Państwowej Służby Migracyjnej w obwodzie wołyńskim.

...oraz o doświadczeniu

Zdaniem prezesa «Fundacji Rozwoju Lokalnego» Petra Werzuna Wołyń ma bardzo ważną przewagę nad innymi regionami, ponieważ położona jest w strefie transgranicznej.

– Możemy z tego korzystać na rzecz rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego. Nasza działalność będzie bardziej skuteczna, jeżeli stworzymy przyjazne warunki dla cudzoziemców przebywających na terenie Łucka i obwodu wołyńskiego. Polska, a przede wszystkim Lublin takie doświadczenia już ma, – dodał Petro Werzun, nazywając projekt platformą wymiany doświadczeń między wszystkimi instytucjami na Wołyniu, które mają do czynienia z cudzoziemcami. Zazначил także, że Ukraina i Polska w zakresie integracji cudzoziemców idą tą samą drogą, ale co dotyczy np. inwestycji, założenia firmy, to te procedury są dla Ukraińców w Polsce o wiele prostsze niż dla Polaków na Ukrainie.

O doświadczeniu Lublina opowiedział członek zarządu Stowarzyszenia Homo Faber Piotr Skrzypczak, który zwrócił uwagę na to, że on i jego koledzy nie przyjeżdżają po to, żeby uczyć Ukraińców, jak integrować cudzoziemców: „Będziemy nawzajem rozmawiać po to, żeby nauczyć się wspólnie myśleć”.

A jednak doświadczenie Stowarzyszenia Homo Faber w zakresie integracji cudzoziemców jest bardzo ważne i może zostać wykorzystane przez Wołyń. Na przykład jeszcze w 2008 roku na zlecenie Urzędu Miasta Lublin Homo Faber przeprowadziło ankietowanie, żeby sprawdzić, w jaki sposób cudzoziemcy mieszkający w Lublinie korzystają z kultury.

– Okazało się, że nie korzystają, bo nie ma takiej chęci, żeby ich zaprosić i oni nie czują się zaproszeni – powiedział Piotr Skrzypczak. Zwrócił on także uwagę na to, że ludzie często nie wiedzą, na czym polega integracja. Jego zdaniem integracja to chęć dwóch stron, żeby coś ze sobą zrobić. Ale wysiłek tych stron nie jest równy. Nowej osobie jest bardzo trudno

się zintegrować z większością. Dla skutecznej integracji cudzoziemców potrzebna jest olbrzymia praca większości. Żeby pomóc tym osobom, musimy zrozumieć, że problemem dla nich jest nieznajomość języka, ale też nieznajomość procedur, miasta, kultury, nazw urzędów, do których muszą pójść.

– W Lublinie jest dużo Tajwańczyków, którzy przyjeżdżają na studia na Uniwersytecie Medycznym – mówił Piotr Skrzypczak. – Oni często funkcjonują tak: chodzą na uczelnię, do supermarketu i do akademika. Żeby oni przyszli na spektakl, nie wystarczy w polskiej gazecie napisać, że jest taki spektakl. Najlepiej napisać to po angielsku czy po chińsku, pójść na tę uczelnię, znaleźć tę osobę, dać jej tę kartkę. Ale przede wszystkim zdobyć zaufanie, żeby ona wiedziała, że my ją naprawdę zapraszamy. Jak ona nam zaufa, to zachęci swoich kolegów.

Координатори проекту

Stowarzyszenie Homo Faber przez 2,5 roku realizowało projekt „Witamy w Lublinie”, udzielając pomocy cudzoziemcom: ucząc ich polskiego, oprowadzając po mieście, pomagając w problemach prawnych.

– Okazało się, że aby zalegalizować swój pobyt w Lublinie student musi odbyć 13 wizyt w urzędach, wypełnić różne dokumenty. Staraliśmy się te dokumenty przełożyć na różne języki i tłumaczyliśmy krok po kroku, co trzeba zrobić. Ale okazało się, że aby zmienić rzeczywistość trzeba, żeby urzędy zrozumiały, że integracja jest dobra także dla nich – wyjaśnił Piotr Skrzypczak. – Jeżeli cudzoziemiec jest przygotowany i rozumie co ma zrobić, i ma na tablicy kartkę z tłumaczeniem tego dokumentu, i on, i urzędnik będą zadowoleni.

O wszystkich problemach, które wykazał trwający przez rok monitoring, informowano odpowiednie instytucje. Przez kolejny rok opracowywane były także rekomendacje dla nich.

– Trzeba, aby w urzędzie miasta był ktoś, kto na co dzień myśli o integracji, dba o kontakty, żeby cudzoziemcy mieli komu powiedzieć o swoich problemach, żeby był kontakt z nimi, żeby w miejscach kontaktu z cudzoziemcami były podstawowe tłumaczenia – mówił Piotr Skrzypczak. Dodał też, że współpraca z ukraińskimi urzędami, która przewidziana jest w projekcie „Transgraniczna wymiana doświadczeń między Lublinem a Łuckiem w zakresie integracji cudzoziemców”, da polskiej stronie wiedzę na temat tego, jak lepiej się przygotować na przyjęcie ludzi z Ukrainy.

Natalia DENYSIUK

Луцьк та Люблін інтегруватимуть іноземців

«Фонд місцевого розвитку» з Луцька та Товариство «Homo Faber» із Любліна реалізують спільний проект у сфері інтеграції іноземців.

Про проект...

Основні завдання проекту під назвою «Транскордонний обмін досвідом між Любліном і Луцьком у сфері інтеграції іноземців» були представлені 30 липня в Луцьку.

Проект, який упроваджується в рамках програми «Przemiany w regionie» – RITA, вже startував. Його реалізація розпочалася 1 липня і триватиме до 31 грудня 2013 р. Основна мета – обмін досвідом між люблінськими та луцькими державними інституціями у сфері обслуговування іноземців. У рамках проекту передбачено шість навчальних візитів. Сторони обговорять та проаналізують те, якою є ситуація іноземців на Волині та Люблінщині, з якими проблемами вони зіштовхуються. Результати проекту будуть використані для покращення надання адміністративних послуг населенню транскордонних регіонів.

– додав Петро Верзун, називаючи проект майданчиком обміну досвідом між усіма інституціями, які працюють з іноземцями на Волині. Зазначив також, що Україна і Польща в напрямку інтеграції іноземців йдуть тим самим шляхом, але, наприклад, у справі інвестування, відкриття власного бізнесу, процедура для українців у Польщі набагато простіша, ніж для поляків в Україні.

Про люблінський досвід розповів член правління Товариства «Homo Faber» Пётр Скішпчак, звертаючи увагу присутніх на те, що він і його колеги не приїжджають для того, щоб навчати українців, як інтегрувати іноземців: «Ми розмовлятимемо разом, щоб навчитися спільно думати».

Проте досвід, який має «Homo Faber» у сфері інтеграції іноземців, важливий і може бути корисним для Волині. Наприклад, ще в 2008 році на прохання Управління міста Люблін «Homo Faber» провело анкетування, яке повинне було виявити, яким чином іноземці, що мешкають у Любліні, користуються культурою.

– Виявилось, що вони не користуються, бо немає бажання запросити їх і вони не почувуються запрошеними, – сказав Пётр Скішпчак. Він також звернув увагу на те, що люди часто не знають, у чому полягає інтеграція. На його думку інтеграція – це бажання двох сторін щось разом зробити. Але зусилля, які докладаються цими сторонами, неоднакові. Новій людині дуже важко інтегруватися з більшістю. Для ефективної інтеграції іноземців потрібна величезна праця більшості. Щоб допомогти цим особам, ми мусимо зрозуміти, що проблемою для них є незнання мови, але ще більше – незнання процедур, міста, культури, назв установ, до яких вони повинні піти.

– У Любліні багато тайванців, які навчаються в Медичному університеті, – розповів Пётр Скішпчак. – Вони часто живуть так: йдуть на заняття, у супермаркет і повертаються в гуртожиток. Щоби вони прийшли на виставу, не вистачить у польській газеті написати, що є така вистава. Найкраще буде написати це англійською чи китайською, піти до того навчального закладу, знайти певну особу, дати їй цей листок. Але, передусім, здохнути її довіру, щоб така особа знала, що ми її справді запрошуємо. Коли вона нам довіриться, то візьме із собою своїх друзів.

Товариство «Homo Faber» протягом 2,5 років реалізовувало проект «Вітаємо в Любліні», надаючи допомогу іноземцям: навчаючи їх польської мови, показуючи їм місто, допомагаючи в юридичних справах.

– Виявилось, що для легалізації свого перебування в Любліні, студент повинен 13 разів відвідати різні установи, заповнити різні документи. Ми намагалися перекласти ці документи різними мовами і пояснювали, що потрібно зробити, крок за кроком. Але виявилось, що, аби змінити реальність, потрібно, щоб державні інституції зрозуміли, що інтеграція потрібна також їм, – пояснив Пётр Скішпчак. – Якщо іноземець підготовлений, розуміє, що повинен зробити, і має на дошці оголошення проклад цього документа, і він, і чиновник будуть задоволені.

Про всі проблеми, які виявив моніторинг, що тривав протягом року, «Homo Faber» повідомляла відповідні установи. Протягом наступного року організація розробляла рекомендації для них.

– Потрібно, щоб у міських органах влади був хтось, хто щодня думає про інтеграцію, дбає про контакти, щоб іноземці мали кому розповісти про свої проблеми, щоби був контакт із ними, щоб у місцях роботи з іноземцями були основні переклади, – говорив Пётр Скішпчак. Він також додав, що співпраця з українськими інституціями, яка передбачена проектом «Транскордонний обмін досвідом між Любліном і Луцьком у сфері інтеграції іноземців», дасть польській стороні знання щодо того, як краще приготуватися до прийому людей з України.

Наталія ДЕНИСЮК

...і про досвід

Як зазначив голова «Фонду місцевого розвитку» Петро Верзун, Волинь має важливу перевагу в порівнянні з іншими регіонами, тому що є транскордонною.

– Ми можемо використовувати це для розвитку нашої економіки, соціальної та культурної сфер. Наша діяльність буде більш успішною, якщо ми створимо нормальну атмосферу для іноземців, які перебувають на території Луцька та Волинської області. У Польщі, а насамперед у Любліні, цей досвід уже

Centrum Informacji Turystycznej i Usług obchodzi rocznicę otwarcia

Łuck niewątpliwie ma szansę stać się magnesem turystycznym dla Ukraińców i mieszkańców z zagranicy. Ten fakt nie jest zaskakujący, biorąc pod uwagę ponad dziewięćsetletnią historię miasta oraz Europejski Zjazd Monarchów 1432 roku. Ponadto w Łucku często zmieniali się gospodarze, na ulicach można było usłyszeć wiele języków, a mury zamkowe i poszczególne budynki pamiętają spotkania z Wielkimi Książętami Litewskimi oraz królami Polski. To ważne powody, które powinny zapewnić miastu miejsce na ukraińskiej liście „must see”.

Jednak poważne rozmowy o turystyce w Łucku prowadzone są od niedawna. Dlatego miasto wciąż pozostaje za plecami Lwowa, który zrobił prawdziwą furorę na turystycznym rynku Ukrainy. Musimy też prawie od zera stworzyć obiekty infrastruktury turystycznej, a przede wszystkim znaleźć własny wizerunek. Jest to ważne, ponieważ to właśnie unikalność miejsca czyni go atrakcyjnym turystycznie.

W ostatnim roku praca nad rozwojem turystyki w Łucku przeszła z poziomu rozmów i strategii na poziom działań: przez Radę Miasta zostało utworzone Centrum Informacji Turystycznej i Usług, działa strona turystyczna miasta, na ulicach zainstalowano wskazówki oraz mapy turystyczne, panoramę miasta można obejrzeć z niedawno otwartego punktu widokowego na skrzyżowaniu ul. Hirnej z ul. Kwitną.

Aby Łuck zyskał miano miejsca, które jest warte odwiedzenia i polecenia np. swoim znajomym, mimo dotychczasowego wysiłku, zostaje wiele do zrobienia. Zadanie to nie należy do łatwych, ponieważ w drodze na Wołyn, turyści na własnej skórze odczuwają każdy kilometr niekompletnej drogi lub są skazani na słabe połączenia kolejowe.

Bezpośredni kontakt z turystami mają przedstawiciele Centrum Informacji Turystycznej i Usług, działającego w Łucku pod adresem ul. Senatorów Lewczaniwskich, 2. To właśnie oni są często pierwszymi osobami, z którymi turyści dzielą się wrażeniami po zwiedzeniu miasta. W przeważającej większości, są to pozytywne odczucia, ale zdarzają się również oznaki niezadowolenia czy rozczarowania. Na szczęście, częściej spotykają się z tym pierwszym. Centrum Informacji Turystycznej i Usług zostało utworzone na wzór podobnych instytucji działających we wszystkich krajach Europy. Takie biura można znaleźć nawet w najmniejszych miasteczkach, które pragną zaistnieć na mapie turystycznej. Biuro informacji turystycznej w Łucku, zajmuje się nie tylko informowaniem lub organizacją wycieczek dla turystów, ale też promocją miasta, produkcją tematycznych upominków, organizacją akcji kulturalnych i społecznych.

25 sierpnia Centrum Informacji Turystycznej i Usług będzie obchodziło pierwszą rocznicę oficjalnego otwarcia. W księdze pamiątkowej znajdują się zapisy w różnych językach,

np. w ukraińskim, angielskim, polskim czy hebrajskim. Na mapie zwiedzających zaznaczone są punkty na wszystkich kontynentach. Bezpośrednie spotkania z turystami pozwalają zrozumieć, czego oczekują od miasta, co pomoże Łuckowi stać się centrum turystycznym, a także co należy pilnie poprawić. W pierwszym roku działalności Centrum odwiedziło ponad 800 turystów z różnych zakątków świata. Ponad jedną trzecią stanowią goście z zagranicy.

Ważnym wydarzeniem w sierpniu tego roku będzie wydanie przewodnika turystycznego po Łucku. Centrum Informacji Turystycznej i Usług przygotował tę pozycję nie tylko dla miłośników historii i architektury: znajdują się w nim również ciekawe zalecenia dla osób podróżujących z dziećmi, zakochanych czy szukających nietypowych rozrywek. Na stronach przewodnika będą użyteczne informacje ułatwiające zwiedzanie miasta, a także rady odnośnie dalszych podróży po Wołyniu. Przewodnik będzie najbardziej pełnym oraz współczesnym wydaniem tego typu w Łucku. Przygotowanie przewodnika stało się możliwe dzięki wysiłkom licznych wolontariuszy, a także wsparciu organizacji dobroczynnych. W sierpniu przewodnik będzie wydany w języku ukraińskim i angielskim. Planowane są też edycje w języku polskim i rosyjskim.

Mieszkańcy Łucka powinni czasem patrzeć na swoje miasto oczami turysty. Daje to możliwość napawania się klimatem ulic i zauważania niespodziewanych detali, których nie dostrzegamy na co dzień. Warto użyć się miłości do miasta. Właśnie dlatego tak wiele czasu i uwagi pracownicy Centrum Informacji Turystycznej i Usług poświęcają akcjom ulicznym: nietypowym wycieczkom ulicami Łucka lub nawet bezpośredniemu rozwojowi przestrzeni miejskiej.

Najciekawszym wydarzeniem tego typu jest inicjatywa „Barwny Łuck”, która łączyła wszystkich chętnych do ozdabiania przestrzeni miejskiej działaniem. Wyniki można zobaczyć w skwerze „Zorany”, który znajduje się tuż obok Centrum. Akcja jeszcze się nie skończyła: jesienią niewątpliwie pojawią się nowe nietypowe obiekty dla wypoczynku oraz zdjęć pamiątkowych. Pracownicy Centrum przekonują: mimo tego, że akcja nie jest bezpośrednio związana z turystyką, pozwala ona osiągnąć jednocześnie kilka celów. W szczególności, dzięki

фото Тараса КОРОЛЬЧУКА

podobnym inicjatywom, można stworzyć nowy tymczasowy obiekt artystyczny, nauczyć czegoś nowego inne osoby, a także zachęcić mieszkańców Łucka jak kreatywnie podchodzić do przestrzeni miejskiej. Właśnie dzięki takiemu nowemu spojrzeniu na przestrzeń publiczną, można przekonać jego mieszkańców, że w Łucku przyjemnie się mieszka. A to z upływem czasu odczuwają turyści.

Na nowy rok jest wiele planów. O tym, co warto udoskonalić, mówią sami turyści: między innymi, to informacje w języku angielskim o eksponatach muzealnych, większa liczba organizowanych wycieczek, bardziej aktywna promocja miasta w Internecie. Jednak najbardziej skutecznym będzie utworzenie sieci współpracy władzy, biznesu oraz społeczności lokalnej w celu rozwoju turystycznych możliwości miasta. Tylko to pomoże w najbardziej użyteczny sposób wykorzystać potencjał Łucka, a także wiedzę, zdolności i energię osób, którym zależy na rozwoju turystyki.

Olena SEMENIUK

Центр туристичної інформації та послуг відзначить річницю відкриття

вийшла за рамки розмов і стратегій: міськрадою засновано Центр туристичної інформації та послуг, діє туристичний сайт міста, на вулицях установлено вказівники та пілони (туристичні карти міста з інформацією про найближчі пам'ятки архітектури), панорамою міста можна віднедавна милуватися з оглядового майданчика на перехресті вулиць Гірної та Квітної.

Однак, попри вкладені зусилля, Луцьк повинен зробити ще дуже багато, щоб туристи, які його відвідують, впевнено рекомендували зробити це своїм друзям. Це завдання не з простих: щоб доїхати на Волинь, туристам потрібно дослівно відчувати на своїй шкірі кожен кілометр дірватої дороги, або ж дуже ретельно слідкувати за графіком рідкісних у Луцьку потягів.

Найближче з туристами спілкуються представники Центру туристичної інформації та послуг, що діє за адресою вул. Сенаторки Левчанівської, 2. Саме із ними гості Луцька діляться враженнями від міста. В основному туристи лишають позитивні відгуки, але інколи доводиться бачити незадоволення або розчарування. Центр туристичної інформації та послуг створений за прикладом аналогічних установ, які успішно діють в усіх країнах Європи. Такі центри можна знайти навіть у найменших містечках, які мають амбіції на туристичному ринку. В обласному центрі Волині туристично-інформаційний центр займається не лише інформуванням та екскурсійним обслуговуванням туристів, але й промоцією Луцька, виготовленням сувенірної продукції, організацією громадських заходів.

25 серпня Центр туристичної інформації та послуг відзначатиме річницю від офіційного відкриття. У книзі відгуків – записи українською, англійською, польською мовою, а також на івриті. На мапі відвідувачів – позначки на території всіх континентів. Безпосередні зустрічі з туристами дозволяють зрозуміти, чого вони очікують від міста, що допоможе Луцьку перетворитися на туристичний центр, а також, із чим потрібно негайно боротися. За перший рік діяльності Центр туристичної інформації та послуг

відвідали понад 800 туристів із різних куточків світу. Більше третини – гості з-за кордону.

Головною подією серпня для Центру туристичної інформації та послуг стане випуск туристичного путівника Луцьком, який зацікавить і поціновувачів історії та архітектури, і романтиків, і сімейних туристів, і навіть неформальну молодь. Крім того, на його сторінках є корисна інформація та рекомендації стосовно поїздки по Волині. Путівник стане найбільш повним та сучасним виданням такого типу в Луцьку. Підготовка видання стала можливою завдяки злагодженої роботі численних волонтерів, а також підтримці благодійних організацій. Нині путівник видається українською та англійською мовами. У планах – польсько- та російськомовне видання.

Лучанам варто вчитися дивитися на місто очима туристів, які помічають несподівані деталі та насолоджуються атмосферою вулиць. Потрібно вчитися любові до міста. Саме тому так багато уваги працівники Центру туристичної інформації та послуг присвячують вуличним акціям: нетиповим екскурсіям Луцьком або навіть безпосередньому розвитку міського простору.

Найцікавішим заходом стала акція «Яскравий Луцьк», яка об'єднала усіх охочих прикрасити міський простір пряжею. Результати акції досі можна оцінити у сквері «Зоряний», що знаходиться поруч із туристично-інформаційним центром. Акція не завершилась: воєни неодмінно з'являться нові нетипові об'єкти для відпочинку та фотографування. Працівники центру переконують: попри те, що акція безпосередньо не пов'язана із туризмом, вона дозволяє вбити одразу кількох зайців. Таким чином одночасно можна створити тимчасовий арт-об'єкт, навчити цьому ремеслу інших та захопити лучан креативно ставитися до громадського простору міста. Саме завдяки такому новому та активному підходу до міського простору можна переконати його жителів, що в Луцьку приємно жити. А згодом це неодмінно відчують туристи.

На новий рік є вже чимало планів. Про те, що варто вдосконалити, говорять і самі туристи: це й англійська інформація про музейні експонати, і більша кількість організованих екскурсій, і активніша промоція міста в Інтернеті. Однак, найбільш ефективним буде створення мережі взаємодії влади, бізнесу та громади з метою розвитку туристичного потенціалу міста. Лише таким чином можна найрезультативніше використати цей потенціал, а також знання, вміння та зусилля людей, які працюють над розвитком туризму в Луцьку.

Олена СЕМЕНЮК

60 lat temu odbudowano Stare Miasto w Warszawie

Zniszczona podczas II wojny światowej Warszawska Starówka w tym roku świętuje 60. rocznicę odbudowy.

Główne uroczynowe uroczystości Starego Miasta obchodzone były w sobotę i niedzielę 20-21 lipca 2013 r. W tych dniach, na Rynku Starego Miasta i w Centrum Interpretacji Zabytku, odbyły się pokazy filmów archiwalnych, wykłady warsavianistyczne, spaceru tematyczne, konkursy dla dzieci i młodzieży, a także wystawy poświęcone odbudowie stolicy Polski.

Warto zobaczyć:

- plac Zamkowy z Zamkiem Królewskim
- Kolumnę Zygmunta III Wazy pośrodku Placu Zamkowego – najwyższy i zarazem najstarszy świecki pomnik w stolicy. Kolumna została ufundowana przez Władysława IV Wazę w poł. XVII w.
- kościół św. Marcina – jedną z najważniejszych budowli sakralnych miasta. Kościół znajduje się przy ulicy Piwnej – najdłuższej ulicy Starego Miasta (250 m długości).
- Bazylikę Archikatedralną pw. św. Jana Chrzciciela, gdzie na przestrzeni wieków odbywały się koronacje, śluby i pogrzeby królewskie, gdzie zaprzysiężona została Konstytucja 3 Maja i gdzie obecnie spoczywa wiele zasłużonych dla Polski osobistości, m.in. król Stanisław August Poniatowski, Ignacy Jan Paderewski, Henryk Sienkiewicz czy też Prymas Polski – Stefan Wyszyński. W sąsiedztwie archikatedry znajduje się również Sanktuarium Matki Bożej Łaskawej Patronki Warszawy.
- Rynek Starego Miasta. Pośrodku rynku stoi pomnik Warszawskiej Syrenki – symbol Warszawy.
- Muzeum Historyczne Warszawy w północno-wschodniej części rynku.
- ul. Kanonia, gdzie znajduje się największa staromiejaska kamieniczka oraz dzwon z 1646 r.
- piękny widok na Wisłę ze skrzyżowania ul. Brzozowej z ul. Celną.
- pomnik Jana Kilińskiego (przy ul. Piekarskiej) – przywódcy insurekcji z 1794 r., szewca i rajcy miejskiego
- wzruszającą statuetkę Małego Powstańca (przy Barbakanie), upamiętniającą dzieci, które brały udział w powstaniu warszawskim.

Stare Miasto w Warszawie ciągnie się od Zamku Królewskiego i kończy przy Barbakanie, gdzie zaczyna się Nowe Miasto. Obie dzielnice nazywane są Warszawską Starówką. Podczas II wojny światowej zostały one prawie zupełnie zniszczone. Po wojnie warszawscy architekci i konserwatorzy z prof. Janem Zachwatowiczem na czele, zdecydowali się na odbudowę Starówki, która była dla nich symbolem serca narodu polskiego. Decyzję tę krytykowano na forum europejskim, ponieważ nikt wcześniej nie zdecydował się na rekonstrukcję zabytków na tak dużą skalę. Po latach okazało się, że konserwatorzy mieli rację. W 1980 r. Stare Miasto w Warszawie zostało wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO jako przykład udanej, kompleksowej odbudowy historycznej dzielnicy ze zniszczeń o tak wielkiej skali. Tablica informująca o tym fakcie, jest wtopiona w bruk ul. Zapieček, przy wejściu na Rynek.

22 lipca 1953 r. nastąpiło oficjalne otwarcie Traktu Starej Warszawy – I etapu prac na Starówce. Rekonstrukcja objęła zniszczone i wypalone

60 років тому відбудовано Старе Місто у Варшаві

Знищена під час Другої світової війни Варшавська Старувка відзначає цього року 60-у річницю відбудови.

Головні святкові заходи з нагоди дня народження Старого Міста відбулися в суботу та неділю 20-21 липня 2013 р. У ці дні на Ринку Старого Міста і в Центрі Інтерпретації Пам'ятки відбулися покази архівних фільмів, лекції про Варшаву, тематичні прогулянки, конкурси для дітей і молоді, а також виставки, присвячені відбудові столиці Польщі.

Старе Місто у Варшаві тягнеться від Королівського замку і закінчується біля Барбакану, де починається Нове Місто. Обидві частини називають Варшавською Старувкою. Під час Другої світової війни вона була майже повністю знищена. Після війни варшавські архітектори та реставратори на чолі з проф. Яном Захватавічем прийняли рішення про відбудову старої частини міста, яка була для них символом серця польського народу. Таке рішення в Європі розкритикували, оскільки ніхто раніше не відважився на реконструкцію пам'яток такого великого масштабу. Після багатьох років виявилось, що реставратори мали рацію. У 1980 р. Старе Місто у Варшаві було внесено до Списку світової спадщини ЮНЕСКО як приклад вдалої комплексної відбудови історичної частини міста після таких масштабних руйнувань. Пам'ятна дошка про цю подію вмурована в бруківку на вул. Запечек, при вході на Ринок.

22 липня 1953 р. відбулося офіційне відкриття Тракту Старої Варшави – I етапу робіт у старій частині міста. Реконструкція охопила знищені та спалені будинки-пам'ятки, що знаходяться на Ринку Старого Міста, а також на вул. Півній і Запечек.

У 70-х роках XX ст. розпочато відбудову Королівського Замку, який гітлерівці частково спалили в 1939 р., а в 1944 р. підірвали. Роботи велися дуже довго. У мури вбудовано всі врятовані та старанно збережені фрагменти давньої будівлі.

Варшавська стара частина міста нині є туристичним об'єктом із великою кількістю ресторанів, літніх кав'ярень і магазинів із сувенірами. На вузьких вуличках можна зустріти туристів з усього світу.

Варто побачити:

- Замковий майдан із Королівським замком.
- Колону Зигмунда III Вази на Замковому майдані. Це – найвищий і водночас найстаріший світський пам'ятник у столиці. Колону подарував місту Владислав IV Ваза у XVII ст.
- Костел Св. Марціна – одну з найважливіших сакральних споруд міста. Костел розташований на вул. Півній – найдовшій вулиці Старого Міста (250 м).
- Архікафедральну Базиліку Св. Яна Хрестителя – тут протягом століть відбувалися коронації, королівські шлюби і похорони, тут під присягою прийнято Конституцію 3 Травня, тут також спочиває багато заслужених для Польщі діячів, серед яких король Станіслав Август Понятовський, Ігнацій Ян Падеревський, Генрик Сенкевич та Примас Польщі Стефан Вишинський. Поряд із базилікою знаходиться Сankтуаріум Ласкавої Божої Матері – Покровительки Варшави.
- Ринок Старого Міста. Посередині ринку знаходиться пам'ятник Варшавської Русалки (Сиренки) – символу Варшави.
- Історичний Музей Варшави в північно-східній частині Ринку.
- вул. Канонія, де знаходиться найвища кам'яниця Старого Міста, а також дзвін з 1646 р.
- вигляд на Віслу з перехрестя вул. Бжозової і Цельної.
- пам'ятник Яна Кілінського (по вул. Пекарській) – одного із керівників повстання 1794 р., шевця і міського радника.
- зворушливу пам'ятник Малого Повстанця (біля Барбакану), що увіковічує пам'ять про дітей, які брали участь у Варшавському повстанні.

камienice położone przy Rynku Starego Miasta oraz na ulicach Piwnej i Zapieček.

W latach 70. XX w. rozpoczęto odbudowę Zamku Królewskiego, który w 1939 r. hitlerowcy częściowo spalili, a w 1944 r. wysadzili w powietrze. Prace trwały bardzo długo. W mury wbudowano wszystkie uratowane i pieczołowicie przechowane fragmenty dawnego gmachu.

Warszawska Starówka to obecnie dzielnica turystyczna pełna restauracji, ogródków piwnych i sklepów z pamiątkami. Na wąskich uliczkach spotkać można turystów z całego świata.

Wiktoria ORZEŁ

Варто знати:

- Старе Місто відбудовано на основі документації, гравюр з картин минушини. При відбудові збережено середньовічний порядок вулиць.
- У старій частині міста є аж дев'ять костелів.
- Зі староміським Ринком пов'язана легенда про Базилішку, котрий жив у підвалі будинку по вул. Криве Коло. На Ринку є ресторан „Під Базилішkom”, де можна смачно поїсти.
- На Ринку знаходяться будинки-пам'ятки – кожний шириною 9 метрів.
- Сестру Варшавської Русалки можна побачити при вході до порту в Копенгагені, де вона сидить на скалі.
- Біля Королівського замку щоп'ятниці і щосуботи від травня до кінця вересня відбуваються покази фонтанів у 3D (травень і вересень – о 21.00 год., червень, липень, серпень – о 21.30 год.).

Вікторія ОЖЕЛ

Варто wiedzieć:

- Stare Miasto odbudowano na podstawie dokumentacji, rycin z obrazów z przeszłości. Przy odbudowie zachowano średniowieczny układ ulic.
- Na Starówce jest aż dziewięć kościołów.
- Ze staromiejским Rynkiem związana jest legenda o Bazyliuszku, który mieszkał w piwnicy domu przy ul. Krzywe Koło. Na Rynku jest restauracja „Pod Bazyliuszkiem”, gdzie można smacznie zjeść.
- Przy rynku stoją kamienice – każda o szerokości 9 metrów.
- Siostrę Warszawskiej Syrenki możemy zobaczyć siedzącą na skale u wejścia do portu w Kopenhadze.
- na Podzamczu, w każdy piątek i sobotę w sezonie od maja do końca września, prezentowane są pokazy fontann w 3D (maj i wrzesień o godzinie 21.00; czerwiec, lipiec, sierpień – o godzinie 21.30).

http://WWW...

http://turystyka.wp/gid,15828328,title,Warszawa-atrakcje-Starego-Miasta,galeria.html?icaid=111079&_tcrsn=5

<http://www.mmwarszawa.pl/448243/2013/7/19/rocznica-odbudowy-starego-miasta-program?category=news>

<http://staremiasto360.pl/>
<http://zabytki.um.warszawa.pl/content/urodziny-starowki>

Informacja wołyńska Волинська інформація

30 липня протягом кількох годин у Луцьку випала понад місячна норма опадів. Унаслідок зливи було спаралізовано рух транспорту, затоплено підвали та будинки. Орієнтовна сума збитків від зливи – 4,5 млн гривень.

30 lipca w ciągu kilku godzin w Łucku spadła ponad miesięczna norma deszczu. Ulewa sparaliżowała komunikację miejską, podtopiła budynki i piwnice. Wstępne szacunki strat to 4,5 mln hrywien.

У Луцьку рідше викликають «швидку допомогу». 10 років тому реєструвалося близько 70 тисяч викликів у рік. Нині – 48-49 тисяч.

W Łucku obecnie rzadziej wzywa się pogotowie. 10 lat temu liczba wezwań pogotowia wynosiła około 70 tys. w ciągu roku. Obecnie – 48-49 tys.

Лише три з п'яти автомобільних пунктів пропуску на Волині обладнано системою контролю радіоактивних джерел.

Tylko trzy z pięciu samochodowych przejść granicznych posiada sprzęt do wykrywania i pomiarów radioaktywności

У селі Світазь Шацького району відбувся пленер юних волонтерів-рятувальників із Волинської області, Брестської області (Білорусь), Підляського воєводства (Польща).

We wsi Switaż w rejonie szackim odbył się plener młodych wolontariuszy-ratowników z obwodu wołyńskiego, obwodu brzeskiego (Białoruś) oraz z województwa podlaskiego.

10 тисяч сільських дітей змушені доїжджати до школи. Нині їм у цьому допомагають 144 шкільні автобуси. З нового навчального року до них приєднаються ще 10 нових автобусів

10 tys. wiejskich dzieci musi dojeżdżać do szkoły. Obecnie pomaga im w tym 144 szkolnych autobusów. W nowym roku szkolnym dołączy do nich 10 nowych autobusów.

2,5 млн гривень використають для реставрації та ремонту пам'яток архітектури національного значення, що розташовані на Волині.

2,5 mln hrywien zostaną wydane na restaurację i remont zabytków o znaczeniu narodowym, które są położone na Wołyniu.

Oleksandr Położyński: «Nie tam się czego wstydzić»

Олександр Положинський: «Мені немає чого соромитись»

Дзiс го́сцим Мониторa Wołyńskiego jest Oleksandr Położyński, lider zespołu „Tartak”. Rozmowa, która miała dotyczyć muzyki, nagle potoczyła się wokół absorbujących tematów społecznych.

Сьогодні гостем Волинського монітора є Олександр Положинський, фронтмен гурту «Тартак». Запланована музична тема в ході розмови несподівано переросла в тему «про наболіле».

– **Panie Oleksandrze, jakby Pan się przedstawił w kilku słowach?**

– Oleksandr Położyński, Ukrainiec, Wołynianin i łuczanin. Nie mogę nazwać siebie muzykiem, ponieważ nie gram na żadnym instrumencie. Autor tekstów, być może, autor pewnych przesłań. Większość ludzi kojarzy zespół „Tartak” z moją skromną osobą.

– **Ukrainiec, obywatel Ukrainy... Co wkłada Pan w znaczenie tych słów?**

– Tak, jestem obywatelem, ale kraju, który należy jeszcze zbudować. Obywatelem zupełnie innej Ukrainy niż ta, którą obserwujemy dzisiaj. I sądzę, że nie jestem osamotniony w moich pragnieniach.

– **W 2004 roku był Pan na Majdanie. Stał się Pan jedną z jego twarzy. Jak teraz, w 2013 roku, zmienił się wizerunek Położyńskiego: stał się starszy, mądrzejszy, cyniczny, zahartowany?**

– Niczego, co było przed Majdanem, wokół niego lub po nim, nie żałuję. Nie jestem zawiedziony, przeciwnie – jestem dumny z tych ludzi z Majdanu, dumny z tego, że byłem jego częścią. Wtedy naprawdę rozumiałem, że kocham swój naród. Po raz pierwszy od wielu lat, czułem się spokojnie i komfortowo w tym ogromnym tłumie, w którym można było odczuć jedność celów i siłę, pragnienie obrony swojej przyszłości i swojego kraju. W taki naród ukraiński uwierzyłem i wierzę nadal. Była to w pewnym sensie szkoła obywatelska i polityczna. Warto było to przeżyć.

– **Na Majdanie poczuł się Pan liderem. Odpracowywał Pan „amerykańską kasę”?**

– Nie. Czułem się jak uczestnik, jak pewnego rodzaju „błazen”, który inspirował swoją muzyką. Staralem się przekazać nie tylko energię, ale też naładować tłum treścią. Próbowalem jak najwięcej czasu spędzać z ludźmi w miasteczku namiotowym, na ulicach Kijowa. Miło było podczas marszu do Administracji Prezydenta przy ul. Bankowej lub do Parlamentu przy ul. Gruszevskiego zobaczyć gdzieś w kolumnie w plakat z napisem „Wołyń”.

Nikt nie myślał o jakichś pieniądzach, wszystko robiliśmy za darmo. Ale pamiętam, że dopiero później zaproponowali nam jakieś pieniądze za wyjazdy do regionów. Wzięliśmy je i oddaliśmy na cele charytatywne.

– **Pana utwory były na Majdanie „przykazaniem walki”. Czy pojawiło się wtedy poczucie odpowiedzialności?**

– Zawsze staram się być odpowiedzialny za swoje działania, przede wszystkim przed ludźmi, którzy mi ufają. Tak, nasze piosenki często wykraczają poza twórczość sensu stricte artystyczną. Tam, na Majdanie, czułem odpowiedzialność za każde powiedziane słowo, uczynek, działanie i apel. Nie mam się czego wstydzić.

– **Pan i „Tartak” – to synonimy. Czy wszyscy członkowie zespołu są jednomyślni w swoich decyzjach?**

– „Tartak” – zespół indywidualistów, silnych osobowości twórczych połączonych wzajemnym szacunkiem. W grupie korzystam ze swojego autorytetu, ale mamy jedną niepisaną regułę: jeśli ktoś z czymś się nie zgadza, należy szukać kompromisu.

– **Dlaczego nie wykorzystaliśmy szansę daną przez Majdan?**

– Wiele zrozumieliśmy już w trakcie Majdanu. Już za pół roku, latem 2005 r., razem ze znajomymi zorganizowaliśmy akcję „Nie

bądź obojętny”. Apelowaliśmy, aby nie siedzieć czekając na «jałmużnę» od władzy, a wymagać wykonania obietnic i obowiązków.

Będąc na Majdanie około sceny, miałem okazję zobaczyć, co dzieje się za kulisami. Kiedy w pierwszych dniach wokół Juszczonki gromadziło się około dziesięciu osób, to w momencie, gdy sytuacja stała się bardziej przewidywalna, na scenę rwały się setki ludzi. Zaczęli pojawiać się politycy z pomarańczowymi szalikami na szyjach, których należałoby trzymać z dala od Majdanu. Były nawet zacięte dyskusje o tym, kto na scenie powinien stać bliżej wodzów. Już wtedy można było zrozumieć, jak to wszystko się skończy.

– **Rozumiem, że pozostaje Pan optymistą. Czy istnieje przepis na budowę Ukrainy według Położyńskiego?**

– Przepisu nie mam, tak samo jak nie mam odpowiedzi na wiele pytań. Aby zmienić system, przede wszystkim musimy zmienić samych siebie i przejąć inicjatywę w swoje ręce. Myślę, że obecni politycy są całkowicie zdyskredytowani. Mam natomiast nadzieję na polityków nowej generacji, jeszcze nie znanych i nie zepsutych, nieobojętnych wobec państwa, wybranych według następujących zasad – Uczciwość, Profesjonalizm, Patriotyzm.

– **Gdzie szukać tych ludzi – na Wschodzie, na Zachodzie?**

– To młode, ale nie skażone brakiem ideałów pokolenie. Tych ludzi jest wiele, oni są wśród nas. Nigdy nie dzieliłem dla siebie Ukrainy na Wschodnią i Zachodnią według stosunku do podstawowych wartości.

Pierwszą połowę lata spędziłem w trasie koncertowej po największych miastach Ukrainy: Lwów, Kijów, Charków, Donieck, Dniepropietrowsk, Odessa. Nigdzie nie było problemów z porozumiewaniem się. Ludzie wszędzie tak samo rozumieją nasze piosenki, ponieważ problemy są jednakowe w całej Ukrainie. Na koncertach, w przerwach między utworami, rozmawiam z publicznością. Ludzie słuchają, reagują, jest sprzężenie zwrotne. Nie jest źle, jest nadzieja na zmiany.

– **Polskie flagi i polscy prezydenci na Majdanie. Hasło „Kijów-Warszawa – wspólna sprawa”. Polacy po raz kolejny wsparli Ukrainę. Następnie został odwołany koncert „Tartaka” w Lublinie. Co poszło nie tak?**

– Zawsze byłem przekonany, że Polska rozumie i wspiera Ukrainę. Przypominam sobie nasz koncert w Polsce: tłum ludzi wykrzykuje hasło „Ukraina bez Putina”. Żądali, abyśmy wykonali utwór „Ne każuczy nikomu” (Nie mówiąc nikomu). Za tę piosenkę nie zostaliśmy później zaproszeni na koncert w Lublinie. Odwołanie zostało uzasadnione tym, że utwór gloryfikuje banderowców. Śpiewam w nim o żołnierzach, którzy bronili swojego kraju i ginęli za niego. Nie śpiewam o tych, którzy mordowali cywilów. Piosenka „Łycarskyj chrest” (Krzyż rycerski) również jest kojarzona z UPA. Ale nie opowiadałem w niej o kimś konkretnym, tylko o tym, że krzyż rycerski – to nie nagroda, lecz honor, który powinien być w sercu każdego z nas.

Mamy różne interpretacje „wspólnej” historii. Polaków można zrozumieć, dla nich żołnierze UPA są antybohaterami. Myślę, że jeśli by na Ukrainie, na przykład, we Lwowie, polscy muzycy wystąpili z utworami gloryfikującymi Armię Krajową lub Bataliony Chłopskie, reakcja ukraińskich radykalistów byłaby identyczna.

– **Panie Oleksandrze, proszę przedstawić swoją «życiową wizytkę».**

– Oleksandr Polozhynskiy, ukraiнець, волиняк і лучанин. Музикантом назвати себе не можу, бо не володію грою на жодному з інструментів. Автор текстів, можливо, автор якихось меседжів. Для більшості людей головна асоціація з «Тартаком» – це моя скромна особа.

– **Українець, громадянин України... Що Ви вкладаете у зміст цих слів?**

– Так, громадянин, але тієї країни, яку ще потрібно збудувати. України зовсім іншої, аніж такої, що є тепер. І думаю, що у своїх прагненнях я не самотній.

– **У 2004 р. Ви були на Майдані, були одним із його облич. Яке зараз, у 2013 р., обличчя Положинського: постаріле, цинічне, мудріше, загартоване?**

– Про все, що було до Майдану, на Майдані, навколо нього і після нього, не шкодую. У мене немає розчарування, навпаки, почуваюся гордим за тих людей Майдану, за відчуття бути його частинкою. Тоді я посправжньому зрозумів, що люблю свій народ. Уперше за багато років мені було дуже спокійно і затишно в тому величезному натовпі, в якому відчувалася єдність мети і сила, прагнення відстояти своє майбутнє і свою країну. У такий український народ я повірив, продовжую і хочу вірити далі. Це була своєрідна громадянська і політична школа. Це варто і потрібно було пережити.

– **На Майдані Ви відчували себе лідером. Відпрацьовували «американські гроші»?**

– Ні, я відчував себе учасником, таким собі «скоморохом» і мистецьким натхненням, який намагався давати не тільки енергетичний драйв але й змістовний заряд. Я намагався якнайбільше часу спілкуватися з людьми в Наметовому містечку, на вулицях Києва. Приємно було під час ходи на Банковій чи Грушевського побачити десь у колоні плакат із написом «Волинь».

Ніхто і не думав про якісь там гроші, все робили безкоштовно. Хоча пам’ятаю, вже пізніше, запропонували якісь кошти за поїздки у регіони. Ми їх взяли, і віддали на благодійність.

– **Ваші пісні на Майдані були «бойовими листками». Було присутнє почуття відповідальності?**

– Я завжди намагаюсь бути відповідальним за свої вчинки, в першу чергу – перед людьми, які мені довіряють. Так, наші пісні часто виходять за межі чисто художньої творчості. Там, на Майдані, я відчував відповідальність за кожне сказане слово, вчинок, дію і заклик. Мені немає чого соромитись.

– **Ви і «Тартак» це синоніми. У групі всі одностайні у своїх рішеннях?**

– Тартак – це колектив індивідуумів, сильних творчих особистостей, об’єднаних взаємоповагою. У групі я користуюсь авторитетом, але у нас є одне неписане правило: коли один незгідний із чимось, потрібно шукати компроміс.

– **Чому ми не використали шансів, які дав Майдан?**

– Багато чого зрозуміли ще у процесі. Вже через півроку, літом 2005 р., ми зі знайомими організували акцію «Не будь бай-

дужим». Закликали не сидіти і чекати від влади подачок, а вимагати виконувати свої обіцянки і обов’язки.

Перебуваючи на Майдані близько сцени, я мав змогу бачити, що відбувається за лаштунками. Коли в перші дні навколо Ющенка юрмилося десь близько десятка людей, то вже потім, коли ситуація стала більш прогнозованою, до сцени рвалися сотні. Почали з’являтися різні політики з помаранчевими шарфиками на шиях, яких і близько до Майдану не можна було підпускати. Навіть були запеклі суперечки, кому на сцені ближче до вождів стояти. Уже тоді можна було зрозуміти, чим усе скінчиться.

– **Розумію, що Ви ще оптиміст. Є рецепт побудови України від Положинського?**

– Рецепт немає, як немає і відповіді на масу питань. Щоб змінити систему, ми самі, в першу чергу, мусимо змінитися і взяти ініціативу у свої руки. Думаю, що нинішні політики дискредитували себе повністю. Маю натомість надію на політиків нового покоління, ще не відомих і не зіпсованих, державників, підібраних за принципом «трех П» – Порядність, Професійність, Патріотизм.

– **Де шукати цих людей – на Сході, на Заході?**

– Це молоде, але не пошкоджене відсутністю ідеалів покоління. Цих людей багато, і вони знаходяться серед нас. Я ніколи для себе не поділяв Україну на Східну чи Західну за сприйняттям базових цінностей.

Перша половина цього літа пройшла в турах по найбільших містах України: Львів, Київ, Харків, Донецьк, Дніпропетровськ, Одеса. Ніде не було проблем зі спілкуванням. Люди однаково розуміють наші пісні, бо проблеми в Україні скрізь однакові. На концертах, у перервах між піснями я спілкуюся з публікою. Люди слухають, реагують, є зворотній зв’язок. Не все так погано, є надія на зміни.

– **Польські прапори і президенти на Майдані. Гасло «Київ-Варшава – спільна справа!». Поляки вкотре підтримали Україну. Згодом «Тартаку» відмінили запланований концерт у Любліні. Що пішло не так?**

– Я завжди був переконаний, що Польща розуміє і підтримує Україну. Згадую наш концерт у Польщі: море людей, які скандують «Україна без Путіна!». Вимагали виконати пісню «Не кажучи нікому». За цю пісню нас потім не запросили на концерт у Любліні, мотивуючи тим, що це прославлення бандерівщини. У цій пісні я співаю про воїнів, які захищали і гинули за свою Батьківщину. Я не співаю про тих, хто вбивав мирне населення. Пісню «Лицарський хрест» також прив’язують до УПА. Хоча в ній я розповідаю не про когось конкретно, а про те, що лицарський хрест – не нагорода, це честь, це те, що має бути в серці кожного з нас.

У нас різні трактування «спільної» історії. Поляків можна зрозуміти, для них УПА – антигерої. Думаю, що якщо десь в Україні, наприклад, у Львові, виступали польські музиканти з піснями, які прославляють Армію Крайову чи Батальйони Хлопські, то реакція українських радикалів була б ідентичною.

На мою думку, все різко змінилося від моменту загибелі президента Поль-

Moim zdaniem, wszystko nagle zmieniło się po śmierci prezydenta Polski Lecha Kaczyńskiego w „dziwnej” katastrofie lotniczej pod Smoleńskiem. Mam również wrażenie, że Zachód po raz kolejny poświęcił Ukrainę na rzecz interesów rosyjskich, aby złagodzić „sytuację europejską” oraz zaspokoić własne interesy. Ale okazało się też, że Ukraina nie jest gotowa na partnerstwo ze światem zachodnim.

– **Czy zmienił się Pana stosunek do Polski?**

– Mój dziadek, żołnierz Wojska Polskiego Sergij Połozynski w roku 1939 brał udział w obronie Warszawy. W dzieciństwie często spędzałem lato na obozach pionierskich z polskimi harcerzami. Pamiętam, jak kiedyś musiałem nawet stawać w obronie swoich polskich przyjaciół w czasie jakiegoś konfliktu obozowego, kiedy nasi bez powodu drażnili Polaków.

Polska zawsze była dla mnie przyjaznym krajem europejskim, który wspierał Ukrainę jeszcze we wczesnym okresie niepodległości. Podczas koncertów „Tartaka” w Polsce wielokrotnie byłem mile zaskoczony wysokim poziomem organizacji tras koncertowych i tym, jak polska publika odbiera muzykę ukraińską. Oczywiście incydent w Lublinie stał się dla „Tartaka” i w szczególności dla mnie niemiłą niespodzianką. Wciąż odczuwam o to żal.

Bardzo bym chciał, aby nasza wspólna historia nie była dla nas przeszkodą, ale uczyla nie popełniać nowych i starych błędów w przyszłości.

– **Ale jednak, w jaki sposób może Pan wywtumaczyć to odwrócenie o 180 stopni?**

– Być może, pewną rolę odegrały nowe czynniki geopolityczne. Ostatnio usłyszałem o pewnej koncepcji, zgodnie z którą Polska, w obawie przed roszczeniami terytorialnymi na ziemiach zachodnie ze strony Niemiec, stara się zatroszczyć o swoje interesy na wschodnim pograniczu. Zaczynam w to wierzyć, szczególnie po przeczytaniu w Internecie niektórych wypowiedzi Polaków, co do zachodnich terenów Ukrainy.

– **Ale przecież Polska i Niemcy są członkami Unii Europejskiej. NATO gwarantuje nienaruszalność granic europejskich. To wszystko jest sprzeczne z logiką i cichnie pracą rosyjskich moderatorów. Stara dobra dezinformacja od służb specjalnych?**

– Nie można takiej możliwości wykluczyć. Nie wszyscy są zwolennikami idei integracji europejskiej Ukrainy. Także historyczne doświadczenie wskazuje, że sąsiednie kraje zawsze mają wspólne interesy przygraniczne, które często są wykorzystywane przez stronę trzecią.

– **Brakuje nam siły i woli do szczerego dialogu i porozumienia. Co dalej? Rozejdziemy się do swoich kątów?**

– Chociaż temat porozumienia polsko-ukraińskiego nadal jest elementem polityki sąsiednich „życzliwych” państw, naszym krajom pozostaje dużo pracy w tym zakresie. Jeszcze nie wszystkie archiwa są otwarte. Teraz musimy powierzyć tę ciężką pracę specjalistom – historykom. Także losy naszej ukraińskiej historii nie są jednoznaczne, gdyż zmiana rządu powoduje przepisywanie szkolnych podręczników z historii.

Myślę, że grzebanie w polsko-ukraińskiej przeszłości na poziomie amatorskim nic nie da. Musimy budować i rozwijać stosunki dobrosąsiedzkie między naszymi krajami nie zapominając o przeszłości.

– **A tymczasem po „wojnie na krzyże i cmentarze” rozpoczęła się walka z muzykami. Wczoraj „Tartak”, dzisiaj „Enej”, a jutro...?**

– To jeszcze raz ukazuje tragikomiczność sytuacji, w której się znaleźliśmy. Wydaje się, że osoby, które przylepiły twórczości polskiego zespołu „Enej” metkę banderowszczyzny, nie znają się na literaturze ukraińskiej i nigdy nie czytali „Eneidy” Kotlarewskiego. Czasami warto nie szukać problemów tam, gdzie ich nie ma.

Mogę tylko życzyć nam i muzykom z „Eneja” tworzenia dobrej muzyki i żebyśmy nie stawiali się bohaterami takich „niezbyt śmiesznych historii”.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

щі Леха Качинського у «дивний» авіакатастрофі під Смоленськом. Маю також враження, що Захід у черговий раз поступився Україною російським інтересам задля умиротворення «європейської ситуації» і задля своїх інтересів. Хоча й Україна виявилася не готовою до партнерства із західним світом.

– **Чи змінилося Ваше ставлення до Польщі?**

– Мій дідусь, жовнір Війська Польського Сергій Романович Положинський, у 1939 захищав Варшаву. Я часто в дитинстві проводив літо в піонерських таборах разом із польськими харцерами. Пам’ятаю, що навіть якось довелося захищати своїх польських друзів під час якогось табірної конфлікту, коли наші намагалися просто так до них причепитися.

Польща завжди була для мене дружньою європейською державою, що підтримала Україну ще на початку Незалежності. Під час концертів «Тартака» в Польщі я неодноразово був приємно вражений організацією турів і тим, як українську музику сприймала польська публіка. Звичайно, той люблінський випадок став для «Тартака», і зокрема для мене, «приємною» несподіванкою. Осад залишився.

Мені дуже хочеться, щоб наша спільна історія не була для нас каменем спотикання, а вчила не робити нових-старих помилок у майбутньому.

– **І все ж, чим Ви можете пояснити цей розвиток на 180?**

– Можливо, тут зіграли роль нові геополітичні чинники. Недавно довелося почути певну концепцію, що Польща, побоюючись територіальних претензій від Німеччини на свої західні землі, намагається забезпечити свої інтереси на східному пограниччі. Починаєш у це вірити, особливо після того, як почитав деякі висловлювання поляків в інтернеті щодо західних земель України.

– **Але ж Польща і Німеччина є членами Євросоюзу. НАТО гарантує непорушність європейських кордонів. Щось все це не в’яжеться з логікою і відгонить роботою модераторів «руського міра». Добра стара спецслужбівська дезінформація?**

– Таку ймовірність теж не можна відкидати. Не всі є прибічниками ідеї європейської інтеграції України. Хоча історичний досвід свідчить про те, що завжди сусідні країни мають якісь взаємні прикордонні інтереси, які часто використовуються третіми сторонами.

– **Не вистачає у нас сили і волі на щирий діалог і порозуміння. Що далі? Розбігтися по своїх кутках?**

– Поки тема польсько-українського порозуміння й надалі залишатиметься елементом політики сусідніх «доброзичливих» держав, буде в наших країн ще багато роботи на цьому полі. Ще не всі архіви відкриті. Наразі мусимо віддати цю складну роботу фахівцям – історикам. Та й із нашою українською історією не все так однозначно, коли з приходом нової влади переписуються шкільні підручники історії.

Думаю, що копірсання в польсько-українському минулому на обивательському рівні нічого не дасть. Потрібно будувати і розвивати добросусідські відносини між нашими країнами, не забуваючи про минуле.

– **А поки що від «війни на хрести та кладовища» перейшли до боротьби з музикантами. Вчора «Тартак», сьогодні «Еней», а завтра...?**

– Це ще раз ілюструє трагікомічність ситуації, в якій ми опинилися. Мабуть, ті люди, які пришили бандерівщину польському гурту «Еней», не обізнані з літературною культурою України і ніколи не читали «Енеїду» Котляревського. Все ж таки варто часом уміти не шукати проблем там, де їх немає.

Можу побажати нам і музикантам «Енея» тільки доброї музики і ніколи більше не потрапляти у такі не дуже смішні історії.

Розмовляв Валентин ВАКОЛЮК

Українська праса о Polsce

■ Polacy spanikowali przez pogłoski o «nowym czarnobylu» na Ukrainie

W sieciach społecznościowych w Polsce zawrzało na skutek informacji o eksplozji elektrowni jądrowej na Ukrainie. Dwa dni z rzędu takie pogłoski siały panikę na południu. Polacy przerazili się informacją o rzekomym szerzeniu na ich terenach promieniowania po wybuchu na elektrowni jądrowej.

W aptekach błyskawicznie ustawily się długie kolejki po jodynę, która podobno pomaga na skażenie radioaktywne. Brak informacji w mediach krajowych plotkarzy wyjaśniali ukrywaniem skali katastrofy – jak w czasie tragedii czarnobylskiej w Związku Radzieckim.

Polskie media zaznaczają, że «cały kraj obawia się, że na wschodniej granicy w pobliżu Czarnobyla eksplodowała elektrownia jądrowa».

Falszywe informacje musiała obalać Państwowa Agencja Atomistyki. Jej pracownicy wyjaśnili, że podobne fałszywe alarmy pojawiają się dość często, a ludzie stali się szczególnie wrażliwi na nie, ponieważ niedawno doszło to tragedii na Fukushima.

Jak się okazało, pogłoski pojawiły się po tym, jak pewien bloger poinformował w swoim dzienniku o wysokim poziomie promieniowania w jednym z polskich szpitali.

TCH, 2 sierpnia 2013 roku

Поляки запанікували через чутки про «новий Чорнобиль» в Україні

Соціальні мережі в Польщі підірвала інформація про вибух на атомній електростанції в Україні. Два дні поспіль ці чутки створювали паніку на півдні країни. Поляки злякалися повідомлень про те, ніби радіація після аварії на АЕС стрімко поширюється на їхні землі.

В аптеках уміть вишикувалися довгі черги за йодом, який, нібито, допомагає при радіаційному зараженні. Відсутність інформації в національних ЗМІ пліткарі пояснювали приховуванням масштабів аварії – за аналогією з «чорнобильськими» подіями в СРСР.

Польські мас-медіа відзначили, що «вся країна гуде, ніби на східному кордоні вибухнула атомна електростанція поруч з Чорнобильською АЕС».

Спростовувати неправдиві повідомлення довелося польському агентству з атомної енергії. Там пояснили, що подібні чутки виникають досить часто і люди стали до них особливо чутливими, адже зовсім недавно була трагедія на Фукусімі.

Як з’ясувалося потім, плітки виникли через те, що якийсь блогер повідомив про високий рівень радіації в одній з лікарень у Польщі.

TCH, 2 серпня 2013 року

■ W Warszawie trwają przygotowania do Szczytu Laureatów Pokojowej Nagrody Nobla

Światowy Szczyt Laureatów Pokojowej Nagrody Nobla w tym roku odbędzie się w Warszawie. To będzie już XIII Światowy Szczyt Laureatów Pokojowej Nagrody Nobla. Po raz pierwszy odbędzie się w Europie Wschodniej.

Oprócz Gorbaczowa i Dalajlamy w wydarzeniu wezmą udział: były prezydent Polski Lech Wałęsa, były prezydent Republiki Południowej Afryki Frederik de Klerk, irańska obrończyni praw człowieka Shirin Ebadi, działaczka liberyjska Leymah Gbowee, założycielki «Wspólnoty Ludzi Pokoju» w Irlandii Betty Williams i Mairead Corrigan oraz profesor Muhammad Yunus.

Być może lista wydłuży się jeszcze o kilka znanych osób, ponieważ część gości jeszcze nie potwierdziła udziału. Szczyt odbędzie się 21-23 października 2013 roku.

www.24tv.ua, 28 lipca 2013 roku

У Варшаві готують саміт лауреатів Нобелівської премії миру

Всесвітній саміт лауреатів Нобелівської премії миру цього року пройде у Варшаві. Це буде XIII Всесвітній саміт лауреатів Нобелівської премії миру. Він вперше пройде у Східній Європі.

Українська преса про Польщу

Крім Горбачова та Далай-Лами на захід завітає экс-президент Польщі Лех Валенса, колишній президент ПАР Фредерік де Клерк, іранська правозахисниця Ширін Ебаді, ліберійська активістка Лейма Гбові, засновниці «Спільноти мирних людей» в Ірландії Бетті Вільямс і Мейрід Корріган та професор Мухаммад Юнус.

Можливо, список збільшиться ще на кілька відомих імен, адже частина запрошених наразі не підтвердила участь. Саміт пройде з 21 по 23 жовтня 2013-го року.

www.24tv.ua, 28 липня 2013 року

■ Polakom radzą unikać na Ukrainie kranówki i drogówki

W przewodniku «Bezpieczne wakacje» przygotowanym przez polskich dyplomatów dla swoich rodaków Ukraina nazwana jest krajem «ogólnie bezpiecznym». Zalecają jednak wystrzegać się nocnych przejazdów ukraińskimi drogami, wody z kranu oraz spotkań z drogówką.

W szczególności, dyplomaci ostrzegają Polaków, aby żądali od przedstawicieli inspekcji drogowej dokumentów potwierdzających wystawienie mandatu. Mogą oni bowiem według przewodnika chcieć «uzyskać od obywateli Polski pieniądze bez udokumentowania tego faktu».

Tak więc zaleca się Polakom, aby zawsze mieli przy sobie dokumenty oraz, jeśli zdarzy się im trafić na komendę policji, nalegać na spisanie protokołu z powodem zatrzymania.

Autorzy przewodnika ostrzegają Polaków, że transport publiczny na Ukrainie nie jeździ według rozkładu jazdy. Chociaż chwalą nasze metro i kolej.

Jeśli chodzi o stan dróg, został on określony jako «bardzo zły». Polakom nie zalecają jazdy nocnej ukraińskimi drogami. Utrudnia ruch także brak oznakowania.

Według przewodnika «nie najlepszy» jest też stan sanitarny na Ukrainie. Turystom zalecają zrobienie szczepionek przeciwko żółtacze oraz zabranie leków na niestrawność. Uprzedzają także Polaków, że w szpitalu będą musieli zapłacić za wszystko: zarówno za leki, jak i za usługi. Sprzęt medyczny nazwano okropnym.

Jednak ogólnie MSZ Polski nazywa Ukrainę krajem bezpiecznym oraz nie namawia na odwołanie wyjazdu za wschodnią granicę.

Укрінформ, липец 2013 року

Полякам радять в Україні остерігатися води і ДАІшників

У путівнику «Безпечний відпочинок», який польські дипломати підготували для співвітчизників, Україну назвали «загалом безпечною» країною. Але порадили остерігатися нічних поїздок нашими дорогами, води з-під крана та зустрічей з ДАІ.

Зокрема, дипломати застерігають поляків, щоб вони вимагали від даівців документи, які підтверджують виписування штрафу. Адже міліціонери на дорогах можуть хотіти, згідно з довідником, «отримати від польських громадян гроші без документування цього факту».

Так само полякам радять завжди носити при собі документи, а якщо вони потраплять у відділки міліції, то наполягати на складанні протоколу, де буде чітко вказана причина затримання.

Поляків застерігають, що громадський транспорт в Україні не ходить згідно з графіком. Хоча наше метро та залізницю хвалять.

Щодо доріг, то їхній стан назвали «дуже поганим». Тож польським сусідам не радять їздити українськими дорогами вночі. Ускладнює рух і нестача дорожовказів.

«Не найкращим» названо санітарний стан в Україні. Туристам радять зробити щеплення проти жовтухи і взяти з собою ліки від розладів шлунка. Поляків готують і до того, що в наших лікарнях їм за все доведеться платити: і за ліки, і за послуги. При цьому медичне обладнання названо жакливим.

Хоча загалом МЗС Польщі називає нашу країну безпечною і не відмовляє від поїздок сюди.

Укрінформ, липень 2013 року

Польська преса про Схід Polska prasa o Wschodzie

■ Moskwa: problem z emigrantami

Mieszkańcy Moskwy coraz częściej narzekają na emigrantów. Z policyjnych statystyk wynika, że przybyśże z innych państw są sprawcami prawie połowy przestępstw. Według danych moskiewskiej prokuratury przyjezdni są sprawcami 40 procent wszystkich naruszeń prawa. Przypisuje się im aż 60 procent ciężkich przestępstw popełnionych w rosyjskiej stolicy. W ostatnich miesiącach znacznie wzrosła liczba zabójstw, pobić i oszustw, których sprawcami są emigranci. Od tygodnia w Moskwie prowadzone są kontrole na placach budowy i bazarach. Do tej pory zatrzymano już ponad 3 tysiące emigrantów. Policja sprawdza, czy przebywają oni na terytorium Rosji legalnie, i czy podejmują pracę dysponując odpowiednimi zezwoleniami. Podobna akcja ma objąć wszystkie rosyjskie miasta.

Kresy.pl, 2 sierpnia 2013 roku

Москва: проблема з імігрантами

Жителі Москви усе частіше нарікають на імігрантів. Зі статистики поліції виникає, що майже половину злочинів скоїли ті, хто прибув з інших держав. Згідно з даними московської прокуратури, приїжджі вчинили 40 % усіх правопорушень. Їм приписують аж 60 % важких злочинів, вчинених у російській столиці. В останні місяці значно виросла кількість убивств, бійок та шахрайств, які вчинили імігранти. Упродовж тижня в Москві ведеться перевірка на будівельних майданчиках і ринках. Донині затримано понад 3 тисячі імігрантів. Поліція перевіряє, чи вони перебувають на території Росії легально і чи беруться за роботу, володіючи відповідними дозволами. Подібна акція має охопити всі російські міста.

Kresy.pl, 2 серпня 2013 року

■ Kościół potwierdza aresztowanie ks. Lazara

Białoruski Kościół katolicki potwierdził w poniedziałek fakt aresztowania proboszcza parafii w Borysowie. O fakcie zatrzymania księdza Władysława Lazara w rozmowie z radiem Svaboda powiedział rzecznik prasowy Konferencji Biskupów Katolickich na Białorusi, ks. Jury Sańko. «Wiemy o tym fakcie, ale nie znamy żadnych szczegółów jego [księdza Lazara – red.] zatrzymania. Czekamy na dalsze oficjalne informacje w tej sprawie» – oświadczył rzecznik białoruskiego episkopatu. Ks. Sańko zazначыў, że sprawa leży w gestii organów państwowych, m.in. zajmuje się nią Nuncjatura Apostolska w Mińsku. Jednocześnie odmówił komentarza dot. doniesień medialnych, iż sprawa aresztowania księdza może mieć związek z piątkową wypowiedzią Aleksandra Łukaszenki o zatrzymaniu szpiega. KGB nie potwierdza ani nie zaprzecza informacjom o zatrzymaniu duchownego. «Nie udzielamy komentarza w tej sprawie» – oświadczył agencji «Interfax» przedstawiciel służby prasowej białoruskiego KGB. Jak informowaliśmy wcześniej, ponad miesiąc temu został aresztowany i znajduje się w więzieniu KGB ksiądz Władysław Lazar, proboszcz parafii p.w. Zesłania Ducha Świętego w Borysowie.

Bielsat, 29 lipca 2013 roku

Костел підтверджує арешт ксьондза Лазара

Білоруський католицький Костел у минулий понеділок підтвердив факт арешту настоятеля парафії в Борисові. Про факт затримання ксьондза Владислава Лазара в інтерв'ю для «Радіо Свобода» сказав прес-секретар Конференції католицьких єпископів у Білорусі ксьондз Юрій Санько. «Знаємо про цей факт, але не знаємо жодних деталей його (ксьондза Лазаря, – ред.) затримання. Чекаємо на подальшу офіційну інформацію в цій справі», – заявив прес-секретар білоруського єпископату. Ксьондз Санько зазначив, що справа належить до компетенції державних органів, наприклад, нею займається Апостольська нунціатура в Мінську. Одночасно він відмовився дати коментар стосовно інформації у ЗМІ про те, що справа арешту ксьондза може мати зв'язок із п'ятничним інтерв'ю Александра Лукашенка про затримання шпигуна. КГБ не підтверджує, а також не заперечує інформації щодо затримання священнослужителя. «Ми не надаємо коментарів у цій справі», – заявив агентству «Інтерфакс» представник прес-служби білоруського КГБ. Як ми повідомляли раніше, понад місяць тому був арештований настоятель парафії Зішестя Святого Духа в Борисові ксьондз Владислав Лазар, який і донині перебуває у в'язниці КГБ.

Bielsat, 29 липня 2013 року

■ Białorusko-litewski spór atomowy

Mińsk musi uzyskać zgodę Wilna na budowę w przygranicznej strefie elektrowni atomowej. Ale Litwini zwlekają. «Dokładamy wszelkich starań, by proces przygotowań do budowy białoruskiej elektrowni w pełni odpowiadał międzynarodowym wymaganiom. Przesłaliśmy stronie litewskiej odpowiedzi na zadane pytania i szczegółowy raport – przetłumaczony na litewski, oceny oddziaływania inwestycji na środowisko. Wszystkie te działania realizujemy zgodnie z konwencją międzynarodową z Espoo» – tłumaczył rzecznik białoruskiego MSZ Andriej Sawinych. Zdaniem białoruskich władz, pomimo tego „litewska strona nie przejawia gotowości konstruktywnie reagować na białoruskie propozycje». Chodzi o to, że aby budowa elektrowni mogła ruszyć, Litwini muszą uznać, że nie zagraża środowisku i dać swoją zgodę. Budować ma białoruską elektrownię rosyjski Rosatom. Rosjanie nie tylko zbudują, ale i sfinansują inwestycję, bo Białorusi na nią nie stać (koszt to ok. 5 mld dol.). Rejon ostrowiecki to teren zamieszkały również przez mniejszość polską. Wg danych z 1999 r. Polacy stanowią 10,38% ogółu mieszkańców rejonu ostrowieckiego, następny spis z 2009 roku wykazał już tylko 5,73%.

Ekonomia.rp.pl, 29 lipca 2013 roku

Білорусько-литовська атомна суперечка

Мінськ повинен отримати згоду Вільнюса на будівництво у прикордонній зоні атомної електростанції. Але литовці із цим зволікають. «Ми докладаємо всіх сил, щоб процес приготування до будівництва білоруської електростанції повністю відповідав міжнародним вимогам. Ми надіслали литовській стороні відповіді на поставлені запитання і детальний звіт з оцінкою шкідливого впливу на середовище, перекладений на литовську мову. Всі ці дії реалізуємо відповідно до Міжнародної конвенції з Espoo,» – заявив прес-секретар білоруського МЗС Андрій Савіних. Надумку білоруських властей, «литовська сторона не проявляє готовності конструктивно реагувати на білоруські пропозиції». Ідеться про те, що для початку будівництва електростанції необхідно, аби литовці визнали, що це не загрожуватиме навколишньому середовищу, і висловили свою згоду на будівництво. Білоруську електростанцію має споруджувати російський «Росатом». Росіяни не лише виконують будівельні роботи, але й профінансують їх, бо в білорусів на це немає коштів (вартість будівництва – близько 5 млрд доларів). На території Островецького району проживають представники польської національної меншини. Згідно з даними за 1999 р., поляки становлять 10,38% від загальної кількості мешканців Островецького району, наступне опитування, проведене в 2009 р. свідчить про присутність тут тільки 5,73% поляків.

Ekonomia.rp.pl, 29 липня 2013 року

Польська преса про Україну Polska prasa o Ukrainie

■ Nie stawiajmy Ukrainie zbyt twardych warunków

Paradoksalnie prozachodnie cele przywódców pomarańczowej rewolucji ma szansę wcielić w życie Wiktor Janukowycz, czyli jej negatywny bohater. Za cztery miesiące okaże się, czy Ukraina zwiąże się silnymi więzami z Zachodem – wtedy wyjaśni się, czy prezydent Janukowycz podpisze porozumienie z UE. Jeżeli tak, to Ukraina będzie jedną nogą na Zachodzie. Co ważniejsze – nawet jedną nogą nie będzie już mogła być w związku gospodarczym, który buduje Rosja. Przez te cztery miesiące może się oczywiście jeszcze wiele wydarzyć, Moskwa do ostatniej chwili będzie kusić Janukowycza. Ale prezydent Ukrainy wie, że toczy się gra o coś więcej niż chwilowa obniżka cen rosyjskiego gazu. Od chwili przyjęcia państw bałtyckich do NATO, czyli od niemal dziesięciu lat, na postradzieckim Wschodzie nie było ważniejszego wydarzenia. Nie była nim i pomarańczowa rewolucja na Ukrainie, która odmieniła społeczeństwo, ale nie polityków, przez co musiała upłynąć prawie dekada, zanim Kijów stanął przed historycznym wyborem. Porozumienie z Unią zmusi Ukrainę do poważniejszego traktowania europejskich standardów. A to oznacza, że reguły gry politycznej powinny się tam zmienić.

Rzeczpospolita, 1 sierpnia 2013 roku

Не ставмо перед Україною занадто жорстких умов

Парадоксально, але прозахідні цілі керівників Помаранчевої революції має шанс втілити в життя Віктор Янукович, тобто її негативний герой. Через чотири місяці з'ясується чи Україна тісно зв'яжеться із Заходом – тоді буде видно, чи президент Янукович підпише договір із ЄС. Якщо так, то Україна буде однією ногою на Заході. І, що важливіше, не зможе вже навіть однією ногою бути в економічному союзі, який будує Росія. Звичайно, впродовж цих чотирьох місяців ще може багато чого статися. Москва до останнього моменту буде спокушати Януковича. Але Президент України знає, що гра ведеться про щось більше, аніж тимчасова знижка в ціні на російський газ. Від моменту прийняття країн Балтії до НАТО, тобто практично протягом десяти років, на пострадянському Сході не було важливішої події. Не була нею і Помаранчева революція в Україні, яка змінила суспільство, проте не політиків, через що потрібно було, щоб минуло майже десятиліття, перш, ніж Київ став перед історичним вибором. Порозуміння із Європейським Союзом змусить Україну до серйознішого трактування європейських стандартів. А це означає, що правила політичної гри повинні там змінитися.

Rzeczpospolita, 1 серпня 2013 року

■ Ukraina wzmacnia pozycję na światowym rynku zbóż

W tym roku Ukraina zbierze rekordową ilość zboża - około 57 mln ton, z czego połowę przeznaczy na eksport – poinformował ukraiński minister polityki rolnej Nikołaj Prisiażniuk. Wcześniejsza prognoza zakładała, że w 2013 r. ukraińscy rolnicy zbiorą około 60 mln ton zboża. Ostatni rekord, który osiągnęła ukraińska branża rolnicza został odnotowany w 2011 roku – 56,7 mln ton zboża. Jeszcze wcześniej prognoza na tegoroczne zbiory wynosiła około 53-54 mln ton (w 2012 roku było to 46 mln ton zboża). Nikołaj Prisiażniuk podkreślił, że teraz można mówić o bardziej wiarygodnych szacunkach, które wynoszą 57,1 mln ton. Orientacyjne zapotrzebowanie krajowe na zboże stanowi 28,4 mln ton. Jak relacjonuje ukraiński minister polityki rolnej według stanu na 31 lipca br. rolnicy zebrali 28 mln ton zbóż, z których 20,1 mln ton to pszenica, 6,5 mln ton jęczmień i 550 tys. ton żyta. Planuje się, że przy sprzyjających warunkach pogodowych żniwa wczesnych kultur zbożowych zostaną zakończone do 10 sierpnia br.

Polska Agencja Prasowa, 1 sierpnia 2013 roku

Україна зміцнює позицію на світовому ринку зернових

«У нинішньому році Україна збере рекордну кількість зернових – приблизно 57 млн тонн, з чого половина буде призначена на експорт», – повідомив український міністр аграрної політики та продовольства Микола Присяжнюк. Раніше прогноз передбачав, що в 2013 р. українські селяни зберуть близько 60 млн тонн зернових. Останній рекорд українське сільське господарство встановило в 2011 році – 56,7 млн тонн зернових. Ще раніше прогноз на цьогорічний урожай становив близько 53-54 млн тонн (у 2012 році – це було 46 млн тонн зернових). Микола Присяжнюк підкреслив, що зараз можна говорити про більш вірогідні показники, які становитимуть 57,1 млн тонн. Приблизна національна потреба на зернові становить 28,4 млн тонн. Український міністр аграрної політики та продовольства повідомляє, що станом на 31 липня нинішнього року селяни зібрали 28 млн тонн зернових, з яких 20,1 млн тонн – це пшениця, 6,5 млн тонн – ячмінь, а 550 тис. тонн – жито. Планується, що за сприятливих погодних умов жнива зернових сезонних культур будуть закінчені до 10 серпня.

Polska Agencja Prasowa, 1 серпня 2013 року

■ Postulaty usunięcia Szczerbca z Cmentarza Orłąt

Organizacje społeczne Lwowa zwróciły się do rady miejskiej z prośbą o zdemontowanie Szczerbca na Cmentarzu Orłąt. W ich ocenie miecz ten jest oznaką «polskiej, okupacyjnej symboliki wojskowej» w tym mieście. Sprawą zajęli się radni z partii Swoboda, która ma większość w lwowskiej radzie. Radni postanowili powołać tymczasową komisję, która zbada obiekty polskiego dziedzictwa historycznego we Lwowie, w tym na Cmentarzu Łyczakowskim, gdzie znajduje się Cmentarz Orłąt. Swoboda, która ma także reprezentację w parlamencie Ukrainy, nie ukrywa, że jej ostatnie inicjatywy związane z Polską są wynikiem dyskusji o zbrodni wołyńskiej z 1943 r. oraz uchwał Sejmu i Senatu, które uznały, że była ona «czystką etniczną o znamionach ludobójstwa».

Gazeta.pl, 26 lipca 2013 roku

Постулати усунення меча з кладовища Орлят

Громадські організації Львова звернулися до міської ради із проханням зняти меч на Цвинтарі Орлят. На їхню думку, меч є ознакою «польської окупаційної військової символіки» в цьому місті. Справою зайнялися депутати із партії «Свобода», яка має більшість у Львівській міськраді. Вони вирішили створити тимчасову комісію, яка перевірить об'єкти польської історичної спадщини у Львові, у тому числі Личаківського цвинтаря, де знаходиться Цвинтар Орлят. «Свобода», яка також представлена в українському парламенті, не приховує того, що її останні ініціативи, пов'язані із Польщею, є результатом дискусії про Волинський злочин від 1943 р., а також рішень Сейму та Сенату, які визнали, що він був «етнічною чистою із ознаками геноциду».

Gazeta.pl, 26 липня 2013 року

Kongres USA uchwalił nowe sankcje przeciwko Iranowi

Kongres USA uchwalił projekt ustawy, która przewiduje wprowadzenie nowych sankcji przeciwko Iranowi w związku z jego programem nuklearnym. W szczególności zgodnie z projektem eksport irańskiej ropy będzie pomniejszany o jeden milion baryłek ropy dziennie w ciągu roku.

Projekt ustawy zyskał poparcie u 400 kongresmenów, 20 głosowało przeciwko. Przed podpisaniem przez prezydenta Baracka Obamę dokument powinien uchwalić także senat.

www.korrespondent.net, 1 sierpnia 2013 roku

Gruzja zamierza stworzyć wspólne przedsiębiorstwa wojskowe z państwami NATO

Ministerstwo Obrony Gruzji rozważa możliwość utworzenia wspólnych przedsiębiorstw z niektórymi państwami członkowskimi NATO dla modernizacji broni i techniki wojskowej.

Takie oświadczenie złożył w Tbilisi na posiedzeniu komitetu parlamentarnego ds. obrony i bezpieczeństwa gruziński minister obrony Irakli Alasania.

Minister zwrócił uwagę na to, że istniejące modele pojazdów pancernych wymagają pewnego dopracowania. «Być może w tym celu będziemy tworzyć wspólne przedsiębiorstwa z naszymi partnerami w NATO» – zaznaczył minister.

Alasania wyjaśnił, że wszystkie kraje, którym grozi niebezpieczeństwo (a Gruzja nadal jest w stanie gotowości bojowej po akcjach wojennych w Abchazji i Osetii Południowej w roku 2010), przechodzą na utrzymanie własne. «Wymaga to od nas solidnych inwestycji, myśleliśmy o tym jeszcze w czasach poprzedniego rządu. To bardzo ważne zagadnienie i postaramy się, aby temat nie stracił na aktualności» – podkreślił Alasania.

Ponadto minister obrony zaznaczył, że Gruzja będzie uczestniczyć w nowej misji NATO w Afganistanie po zakończeniu operacji ISAF w roku 2014. «Prawdopodobnie w kwietniu przyjedzie do nas admirał James Stavridis (dowódca sił sojuszniczych NATO w Europie). Porozmawiamy z nim o tym bardziej szczegółowo» – dodał Alasania.

Євроатлантика, 28 lipca 2013 roku

Przypomnijmy, że kadencja obecnego przewodniczącego NATO Andersa Fogha Rasmussena dobiega końca w lipcu przyszłego roku.

www.euroatlantica.info, 1 sierpnia 2013 roku

Ministerstwo Ekologii Ukrainy zrealizuje projekt NATO dotyczący składowania odpadów radioaktywnych

Ukraiński rząd uchwalił projekt rozporządzenia «O podpisaniu umowy implementacyjnej między Gabinetem Ministrów Ukrainy i organizacją NATO ze wsparcia (ONW) o organizacji składowania odpadów radioaktywnych utworzonych w wyniku wykonania programów wojskowych byłego ZSRR w Ukrainie».

Zgodnie z dokumentem do podpisania umowy zostanie upoważniony Minister Ekologii i Zasobów Naturalnych Ukrainy.

Przypomnijmy, że Ukraina i Sojusz Północnoatlantycki rozpoczęły realizację czteroletniego projektu unieszkodliwiania odpadów radioaktywnych na Ukrainie. Jak stwierdził szef misji Ukrainy przy NATO Igor Dolgov, «unieszkodliwianie odpadów promieniotwórczych będzie zorganizowane na dziewięciu obiektach wojskowych na Ukrainie. Zakres finansowania wynosi 25 mln euro».

Według wypowiedzi dyplomaty odpady radioaktywne będą eliminowane i wywożone z Ukrainy w bezpieczne miejsca. Igor Dolgov sprecyzował, że na cele projektu terminem «odpady radioaktywne» określa się nie paliwo jądrowe lecz «odpady o niskiej aktywności powstałe na skutek działalności armii radzieckiej».

Інтерфакс-Україна, 31 липця 2013 року

Skończyły się ukraińsko-amerykańskie szkolenia taktyczne «Rapid Trident-2013»

Na terenie Międzynarodowego Centrum Wsparcia Pokoju i Bezpieczeństwa Akademii Wojsk Lądowych im. Hetmana Piotra Sahajdacznego w rejonie jaworowskim (obwód lwowski), ukończyły się ukraińsko-amerykańskie szkolenia taktyczne z udziałem sił wojskowych «Rapid Trident-2013».

Kongres США затвердив нові санкції проти Ірану

Kongres США затвердив законопроект, який передбачає введення нових санкцій проти Ірану у зв'язку з його ядерною програмою. Зокрема, законопроект передбачає додаткове скорочення експортних поставок нафти з Ірану на 1 мільйон барелів щодня протягом року.

Законопроект прийнятий 400 голосами проти 20, йому ще належить пройти сенат і підпис у президента Барака Обама.

www.korrespondent.net, 1 серпня 2013 року

Грузія планує створити спільні військові підприємства з країнами НАТО

Міністерство оборони Грузії розглядає можливість створення спільних підприємств з деякими країнами-членами НАТО щодо модернізації озброєння і військової техніки.

З такою заявою виступив у Тбілісі на засіданні парламентського комітету з питань оборони та безпеки міністр оборони країни Іраклій Аласанія.

Він, зокрема, зазначив, що для бронемашин, модельні варіанти яких вже існують, необхідні певні доробки. «Можливо, на цьому напрямі ми створимо спільні виробництва з нашими партнерами з НАТО», – сказав міністр.

Він пояснив, що всі країни, перед якими стоять загрози (а Грузія досі перебуває у стані постійної бойової готовності після бойових дій в Абхазії та Південної Осетії у 2010 році), переходять на самозабезпечення. «Для цього необхідно вкладення солідних коштів, і за часів правління минулої влади про це думали. Це дуже важливо, і ми спробуємо, щоб ця тема залишалася актуальною», – наголосив І.Аласанія.

Крім того, міністр оборони повідомив, що Грузія візьме участь у новій місії НАТО в Афганістані після завершення операції ISAF у 2014 році. «Ймовірно у квітні до нас приїде адмірал Джеймс Ставрідіс (командувач об'єднаними збройними силами НАТО в Європі). З ним ми більш детально поговоримо про це», – додав І.Аласанія.

Євроатлантика, 28 липня 2013 року

Мінекології України реалізовуватиме проект НАТО з перезахоронення радіоактивних відходів

Укraiнський уряд схвалив проект розпорядження «Про підписання Імплементаційної угоди між Кабінетом Міністрів України та Організацією НАТО з підтримки (ОНП) про перезахоронення радіоактивних відходів, що утворилися внаслідок виконання військових програм колишнього СРСР в Україні».

Таким чином, згідно з документом, повноваження на укладення Угоди отримує Міністр екології та природних ресурсів України.

Нагадаємо, Україна і Північноатлантичний альянс розпочали реалізацію чотирьохрічного проекту зі знешкодження радіоактивних відходів в Україні. Як заявляв з цього приводу голова місії України при НАТО Ігор Долгов, «знешкодження радіоактивних відходів проводиться в дев'яти військових об'єктах в Україні. Обсяг фінансування становить 25 млн євро».

За словами дипломата, радіоактивні відходи в Україні вилучатимуться і вивозитимуться в безпечні місця. Він уточнив, що під радіоактивними відходами в рамках проекту розуміється не ядерне паливо, а «низькоактивні відходи, які утворилися внаслідок військової діяльності радянської армії».

Інтерфакс-Україна, 31 липня 2013 року

Завершилося українсько-американське тактичне навчання «Репід Трайдент-2013»

На території Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, що у Яворівському районі Львівщини, завершилося українсько-американське тактичне навчання із залученням військ «Репід Трайдент-2013».

У ході навчань оцінювання експертами НАТО проходили підрозділи 8-го армій-

NATO SCOPE 2013

Предsiębiorstwo awiacyjne w Sewastopolu naprawi sześć śmigłowców NATO

Ukraińskie państwowe «Sewastopolskie Przedsiębiorstwo Lotnicze» zawarło kontrakt na naprawę sześciu śmigłowców bojowych MI-8 Republiki Chorwacja, która w kwietniu 2009 roku stała się pełnoprawnym członkiem Sojuszu Północnoatlantyckiego.

Według dyrektora Wasyla Zozuli, przedsiębiorstwo musiało powalczyć o kontrakt. «Otrzymaliśmy ten kontrakt dzięki temu, że nasza fabryka ma wsparcie technologiczne od producentów – Moskiewskiej Fabryki Śmigłowców im. Michała Miła. Dokumenty zostały podpisane, podzespoły ze śmigłowców są przygotowane do wysłania do fabryki naprawy awiacji w Sewastopolu» – powiedział W. Zozulia.

Alliance-Ukraine, 31 lipca 2013 roku

Nazwano najbardziej prawdopodobnego kandydata na stanowisko sekretarza generalnego NATO

Za najbardziej wiarygodnego kandydata na stanowisko sekretarza generalnego Sojuszu Północnoatlantyckiego uważany jest belgijski minister obrony Pieter De Crem.

Taka opinia została wyrażona w prestiżowym wydaniu europejskim EurActiv z powołaniem na własne źródła w kierownictwie Sojuszu.

«Rywalizacja o stanowisko, które będzie dostępne dopiero w przyszłym roku, już się zaczęła, twierdzą źródła EurActiv. Za największego faworyta uważa się ministra obrony Belgii Pieter De Crem» – pisze wydanie.

W tym samym doniesieniu zaznacza się, że obecny Prezydent Komisji Europejskiej Jose Manuel Barroso zaprzeczył pogłoskom o zamiarach, że stanie on na czele NATO.

W trakcie szkoleń eksperci NATO oceniali oddziały 8. korpusu Wojsk Lądowych Sił Zbrojnych Ukrainy – kompania aeromobilna 95. samodzielnej brygady aeromobilnej ze wsparciem baterii moździerzy, rota inżynieryjno-saperska 12. pułku inżynieryjnego oraz kompania ochrony radiacyjnej, chemicznej i biologicznej 144. samodzielnej batalionu radiacyjnej, chemicznej i biologicznej ochrony. Grupa ekspertów Sojuszu Północnoatlantyckiego w ciągu kilku dni rzetelnie sprawdzała wszystkie aspekty organizacji pobytu, służby, wyposażenia oraz zastosowania bojowego wyżej wymienionych oddziałów.

W tym roku w szkoleniach «Rapid Trident-2013» wzięło udział ponad 1300 żołnierzy z 16 państw, w szczególności z Ukrainy, USA, Rumunii, Kanady, Bułgarii, Szwecji, Gruzji, Azerbejdżanu, Mołdawii, Serbii, Polski, Norwegii, Wielkiej Brytanii, Armenii, Danii i Niemiec. W akcję zaangażowano ponad 800 jednostek zbrojeniowych oraz prawie 170 samochodów wojskowych i maszyn bojowych. Oprócz tego, dla szkolenia z zasad operacji samochodowych oraz elementów ewakuacji rannych z pola walki, zaangażowano cztery śmigłowce MI-8, samolot wojskowo-transportowy AN-26 Sił Zbrojnych Ukrainy oraz niemiecki samolot transportowy C-160.

Мій вибір – НАТО, 28 липця 2013 року

Gruzja robi największy wniosek do międzynarodowych sił w Afganistanie wśród państw nie należących do NATO

Gruzja świadczy pomoc Międzynarodowym Siłom Wsparcia Bezpieczeństwa w Afganistanie na czele z NATO (ISAF) od 2004 roku. Po znacznym wzroście obecności gruzińskiej w październiku ubiegłego roku, Gruzja utrzymuje ponad 1500 żołnierzy, co czyni ją najliczniejszym uczestnikiem ISAF wśród państw nienależących do NATO i piątą według liczności wśród wszystkich państw.

Євроатлантична Україна, 23 липця 2013 року

Авіаційне підприємство в Севастополі відремонтує шість гелікоптерів НАТО

Українське ДП «Севастопольське авіаційне підприємство» отримало контракт на ремонт шести бойових гелікоптерів MI-8 Республіки Хорватія, яка у квітні 2009 року стала повноправним членом Північноатлантичного альянсу.

За словами директора підприємства Василя Зозулі, за контракт ще довелося поборотися. «Цей контракт ми виграли завдяки тому, що завод має технологічне супроводження розробника – КБ Міля. Документи вже підписано, агрегати з цих гелікоптерів підготовлені для відправки на Севастопольський авіаційний ремонтний завод», – розповів В.Зозуля.

Alliance-Ukraine, 31 липня 2013 року

Названий найбільш вірогідний претендент на посаду наступного генсека НАТО

Найбільш вірогідним претендентом на пост нового генерального секретаря Північноатлантичного альянсу нині вважається міністр оборони Бельгії Пітер Де Крем (Pieter De Crem).

Таку думку висловило авторитетне європейське видання EurActiv, посилаючись на власні джерела в керівництві Альянсу.

«Змагання за посаду, яка стане доступною наступного року, вже розпочалося, стверджують джерела EurActiv, причому найбільшим фаворитом вважається міністр оборони Бельгії Пітер Де Крем», – пише видання.

У цьому ж інформаційному повідомленні зазначається, що нинішній Президент Європейської Комісії Жозе Мануель Баррозу спростував чутки про його наміри очолити НАТО.

Нагадаємо, мандат нинішнього глави Альянсу Andersa Foga Rasmussena закінчується в липні наступного року.

www.euroatlantica.info, 1 серпня 2013 року

ського корпусу Сухопутних військ ЗС України – аеромобільна рота 95-ї окремої аеромобільної бригади посиленна мінометною батареєю, а також – інженерно-саперна рота 12 інженерного полку, та рота радіаційного, хімічного та біологічного захисту 144-го окремого батальйону РХБ захисту. Група військових експертів Північноатлантичного альянсу упродовж декількох днів ретельно перевіряла усі аспекти організації життєдіяльності, служби, забезпечення та бойового застосування вищезазначених підрозділів.

Цього року у навчанні «Репід Трайдент-2013» брали участь понад 1300 військовослужбовців з 16 країн, зокрема України, США, Румунії, Канади, Болгарії, Швеції, Грузії, Азербайджану, Республіки Молдови, Сербії, Польщі, Норвегії, Великобританії, Вірменії, Данії та Німеччини. До заходу було залучено більше 800 одиниць озброєння та майже 170 військових автомобілів і бойових машин. Окрім того, для відпрацювання аеромобільної операції та елементів евакуації поранених із поля бою було задіяно 4 вертольоти MI-8, військово-транспортний літак AN-26 від Збройних Сил України та німецький транспортний літак C-160.

Мій вибір – НАТО, 28 липня 2013 року

Грузія робить найбільший внесок у міжнародні сили в Афганістані

Грузія надає допомогу Міжнародним силам сприяння безпеці в Афганістані на чолі з НАТО (МССБ) з 2004 року. Після істотного збільшення свого контингенту в жовтні минулого року, Грузія утримує в ньому понад 1500 військовослужбовців, що робить її найбільшою учасницею МССБ серед країн – нечленів НАТО і п'ятою за обсягом участі серед усіх.

Євроатлантична Україна, 23 липня 2013 року

Informacje Lubelskie

W polskich samorządowych rankingach Lublin systematycznie pnie się «w górę». W ubiegłym roku zajmował 27 miejsce, a teraz jest na 13 pozycji. Pod względem finansowym gmin Lublin zajął 4 miejsce. Widoczna jest dbałość o publiczne pieniądze, które przecież pochodzą od mieszkańców. Pod względem pozyskania dotacji z Unii Europejskiej zajęliśmy 7 miejsce, a realizowany przez Miasto projekt Zintegrowanego systemu miejskiego transportu publicznego objął 13 pozycję wśród największych inwestycji samorządowych realizowanych w Polsce w 2012 r.

Rozpoczęła się kampania lubelska «Rowerem i autobusem do pracy». Jej celem jest zmniejszenie ruchu samochodów osobowych, które w okresie upałów bardziej zanieczyszczają powietrze. Gęsta zawiesina spalin długonosi się w powietrzu i zrozumiale, nie przyczynia się do zdrowotności społeczeństwa. Na korzystających z komunikacji miejskiej czekają liczne nagrody. Ogłoszono bowiem konkurs, w którym będą losowane kupony otrzymywane w autobusach miejskiej komunikacji do 10 września. Losowanie nagród odbędzie się 17 września.

Statystycy obliczyli, że w okresie minionych 12 lat lubelskiemu regionowi ubyło 40 tys. mieszkańców. Wśród przyczyn – z jednej strony niż demograficzny, bowiem rodzi się mniej dzieci, a więcej jest zgonów, z drugiej – zarobkowa emigracja, głównie do Anglii, Norwegii i krajów Beneluxu.

Inspektorzy wojewódzkiego oddziału sanitarno-epidemiologicznego zajrzeli podczas tegorocznych wakacji do licznych kolonii dzieci i młodzieży. Na ogół podkreślono zdecydowaną poprawę w porównaniu do ubiegłego roku. Na 160 kontrolowanych kolonii ukarano zaledwie 7 kuchni kolonijnych, głównie za niewłaściwe przechowywanie żywności. Prowadzący te kolonie zapłacili mandaty w wysokości tysiąc złotych każdy. Natychmiast usunięto wszelkie uchybienia.

Do Częstochowy wyruszyła jubileuszowa, 35. pielgrzymka na Jasną Górę. Uczestnicy idą w kilku grupach z Chełma, Zamościa i z Białej Podlaskiej. W grupie bialskiej sporo jest pątników z Rosji, a w grupie chełmskiej i zamojskiej z Ukrainy. Łącznie kilkanaście tysięcy osób zmierza do Częstochowy, aby spotkać się na podniosłych uroczystościach poświęconych Najświętszej Marii – Królowej Polski, w dniu 15 sierpnia. Na Jasną Górę pielgrzymi idą pieszo, a z powrotem wrócą do swych miejscowości autobusami lub koleją.

W odległym Kamerunie, jedyny w Afryce polski dominikanin o. Dariusz Godawa, posiada przywiezione z Zamościa Gołębie Zamojskie. Ten rodzaj ptaków jest ceniony, gdyż zalicza się je do gołębi wysokolotnych. Mogą bez wypoczynku przebywać w powietrzu do 7 godzin. W tym czasie mogą przelecieć wiele kilometrów trasy. Ojciec Dariusz w swojej kolekcji 80 gołębiu ma kilkanaście sztuk gołębi zamojskich. Jak twierdzi dominikanin, gołębie zamojskie w Kamerunie czują się dobrze, tak jak ubogie dzieci z sierocińca, które prowadzi Ojciec Godawa.

W Lubelskiem pracuje coraz więcej firm zagranicznych. Na budowie drogi S17 pracuje pół tysiąca osób, a wśród nich 50 Hiszpanów i 20 Czechów oraz Słowaków. W Lublinie Hiszpanie projektują 60 sygnalizacji świetlnych, natomiast Austriacy odnawiają kanały pod ulicą Żmigród. Oferty z Półwyspu Iberyjskiego wpłynęły na przetarg opracowania projektów modernizacji linii kolejowej z Lublina do Warszawy. Odcinek między Otwockiem a Piławą zaprojektowali Niemcy, natomiast odcinkiem kolejowym Piława – Dęblin interesują się Brytyjczycy, a odcinkiem Dęblin – Lublin Czesi.

Prawie 96 mln złotych będzie kosztować odtworzenie historycznego przebiegu dawnych fortyfikacji zamojskich, czyli «Twierdzy Zamość». Fortyfikacje zamojskie powstały na przełomie XVI i XVII wieku. Ta kolejna atrakcja turystyczna Zamościa ma być gotowa w 2014 roku. Jak dotąd orestaurowano Rynek Wielki, renesansowe zabytkowe kamieniczki i podwórka, Rynek Wodny i Rynek Solny.

W Stężycy otwarto tak zwaną «Wyspę Wisły». Jest to nowoczesny kompleks rekreacyjny, zbudowany przez Towarzystwo Przyjaciół Stężycy. Inwestycja kosztowała 18 milionów złotych, przy czym 65% to środki unijne. Budowa trwała 3 lata, zagospodarowano 30 ha starorzecza Wisły. Jest piaszczysta plaża, wypoczynalne kajaki, rowery wodnych, plac zabaw dla dzieci, a także chłuba obiektu, podświetlany amfiteatr, mosty i liczne drzewa. «Wyspę Wisła» w Stężycy koło Ryk w Lubelskiem warto odwiedzić. Jest to prawdziwa turystyczna «perła».

Przy Zespole Szkół nr 2 w Łącznej powstanie Miasteczko Rowerowe. Będą w nim skrzyżowania równorzędne z drogą podporządkowaną, z ruchem okrężnym, z sygnalizacją świetlną. Będą przejazdy kolejowe, różne oznakowania. Miasteczko rowerowe powinno być oddane do użytku w przyszłym roku szkolnym.

Ukazał się «Szlak Literacki» z mapą po Nałęczowie – najstarszym polskim uzdrowisku, które leczy serce. Dzięki temu wydawnictwu łatwo można zwiedzić miejsca, w których niegdyś mieszkali i przebywali znakomici polscy pisarze i poeci, tacy jak m.in. Bolesław Prus czy Stefan Żeromski. Taką mapę może wypożyczyć każdy bezpłatnie w Centrum Informacji Turystycznej w Nałęczowie.

Na dachach dwóch autobusów Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Lublinie pojawią się jeszcze w tym roku ogniwa fotowoltaiczne. Będą one przetwarzać energię słoneczną w energię elektryczną, która zasili kasowniki, wyświetlacze i klimatyzację pojazdów. Projekt ten będą wdrażać wspólnie Politechnika Lubelska (uczelnia dostała na ten cel 4 mln złotych z Narodowego Centrum Badań i Rozwoju) i Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Lublinie. Jeśli projekt naukowców zda praktyczny egzamin, wszystkie używane przez MPK autobusy zostaną wyposażone w baterie słoneczne, co ma obniżyć koszty ich eksploatacji.

Люблінська інформація

У польських рейтингах органів самоврядування Люблін систематично підіймається вгору. В минулому році він займав 27 місце, а нині піднявся на 13 позицію. З фінансової точки зору Люблін займав 4 місце. Помітно, що місто dbає про публічні гроші, які поступають від мешканців. Із огляду на отримані від Європейського Союзу дотації, місто зайняло 7 місце, а реалізований Любліном проект Інтегрованої системи міського громадського транспорту посів 13 позицію серед найбільших інвестицій органів самоврядування, реалізованих у Польщі в 2012 р.

Розпочалася люблінська кампанія «На роботу – на велосипеді та автобусі». Її мета – зменшення руху легкових автомобілів, які в період спеки ще більше забруднюють повітря. Густа завіса із вихлопних газів довго стоїть у повітрі і, звичайно, не сприяє здоров'ю громадськості. На тих, хто користуватиметься міським транспортом, чекають численні нагороди. Оголошено конкурс, у ході якого будуть проводити жеребкування серед купонів, отриманих у міських автобусах до 10 вересня. Жеребкування нагород відбудеться 17 вересня.

Органи статистики визначили, що впродовж останніх 12 років кількість мешканців Люблінщини зменшилася на 40 тисяч. Серед причин, з одного боку, демографічна криза, оскільки дітей народжується менше, а смертність збільшується, з другого, виїзд людей на заробітки, переважно до Англії, Норвегії та країн Бенілюксу.

Інспектори воєводського Санітарно-епідеміологічного відділення відвідали під час цього-річних канікул численні табори для дітей і молоді. Загалом відзначено відчутне покращення в порівнянні з минулим роком. Із 160 таборів, у яких проведено перевірку, було покарано лише 7 харчових блоків у таборах, переважно за неправильне зберігання продуктів харчування. Керівники таборів заплатили штрафи в розмірі 1 тис. злотих кожен. Усі недоліки були одразу усунуті.

До Ченстохови вирушило ювілейне, 35-е паломництво на Ясну Гору. Учасники йдуть кількома групами із Холма, Замостя і Білої Підляски. У групі з Підляшши чимало паломників із Росії, а в групі з Холмщини та Замойщини – з України. Загалом кільканадцять тисяч осіб прямує до Ченстохови, щоб 15 серпня зустрітися на урочистих заходах, присвячених Найсвятішій Марії – Королеві Польщі. До Ясної Гори паломники йдуть пішки, а назад, до своїх домів, повернуться автобусами чи залізницею.

У далекому Камеруні єдиний в Африці польський домініканець отець Даріуш Годава тримає привезені із Замостя замойські голуби. Цей вид птахів особливо цінний, оскільки його зараховують до високолотних голубів. Вони можуть без відпочинку перебувати в повітрі до 7 годин і за цей час пролетіти багато кілометрів. Отець Даріуш у своїй колекції із 80 голубів має кільканадцять штук замойських голубів. Як твердить домініканець, ці голуби в Камеруні почувають себе так само добре, як і бідні діти із притулку, яким опікується отець Годава.

На Люблінщині працює все більше закордонних фірм. На будівництві дороги «S17» працює півтисячі осіб, з яких 50 – іспанці, а 20 – чехи та словаки. У Любліні іспанці проєктують 60 світлофорів, а австрійці відновлюють канали під вулицею Жмігруд. На конкурс опрацювання проєктів щодо модернізації залізничної лінії із Любліна до Варшави надійшли пропозиції з Піренейського півострова. Відрізок дороги між Отвоцьком та Пілавою проєктували німці, відрізком залізниці Пілава – Демблін цікавляться британці, а відрізком Демблін – Люблін – чехи.

Майже 96 млн злотих коштуватиме відтворення історичного розміщення давніх замойських фортифікацій, а саме – «Фортеці Замость». Замойські фортеці виникли на зламі XVI і XVII століть. Ця чергова туристична атракція Замостя повинна бути готовою в 2014 році. Донині було відреставровано Великий Ринок, ренесансні старі будинки та подвір'я, Водний Ринок, Соляний Ринок.

У Стенжиці відкрито так званий Острів Вісли. Це сучасний рекреаційний комплекс, збудований Товариством приятелів Стенжиці. Інвестиція коштувала 18 млн злотих, причому 65% – це гроші Євросоюзу. Будівництво тривало три роки, впорядковано 30 га старого русла Вісли. Є піщаний пляж, пункт прокату байдарок, катамаранів, ігровий майданчик для дітей, а також гордість об'єкта – освітлений амфітеатр, мости і численні дерева. Острів Вісли у Стенжиці біля Рик, що на Люблінщині, варто відвідати. Це справжня туристична перлина.

При Комплексі шкіл №2 у Ленчній збудують велосипедне містечко. У ньому будуть перехрестя головної дороги із другорядною, рух по колу, світлофори, залізничні переїзди, різні знаки. Велосипедне містечко планують здати в наступному шкільному році.

Побачило світ видання «Літературний шлях» із картою Наленчова – найстарішої польської здравниці, де лікують серце. Завдяки цьому виданню можна легко знайти місця, в яких колись проживали і перебували видатні польські письменники та поети, зокрема, Болеслав Прус чи Стефан Жеромський. Таку карту можна безкоштовно взяти в Центрі туристичної інформації Наленчова.

На дахах двох автобусів Міського підприємства транспорту (МПТ) в Любліні ще в нинішньому році з'являться сонячні батареї. Вони будуть перетворювати сонячну енергію в електричну, яка живитиме компостери, освітлювальні прилади та кондиціонери транспортних засобів. Цей проєкт впроваджуватимуть спільно Люблінська політехніка (навчальний заклад отримав на цей проєкт 4 млн злотих із Національного центру досліджень та розвитку) та Міське підприємство транспорту в Любліні. Якщо проєкт науковців пройде практичний екзамен, усі автобуси МПТ будуть оснащені сонячними батареями, що знизить вартість їхньої експлуатації.

PRACA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
агент рекламний	1 147	Комунікабельність, відповідальність. Пошук клієнтів для розміщення реклами в газеті.
агент страховий	1 147	Знання законів про страхування, залучення клієнтів
адміністратор	2 500	адміністратор магазину (організація і контроль роботи працівників магазину, досвід роботи на керівній посаді
адміністратор	1 200	обов'язки адміністратора заду. Робота у ресторані "Околиця" по вул. Рівненська
адміністратор	2 000	підбір персоналу,контроль,організація роботи працівників, сумлінне виконання поставлених завдань
бармен	1 700	кафе "Вояж"(вул.Наливайка)
бляхар	1 800	робота на будівництві будинку в межах міста
бухгалтер	1 300	досвід роботи в харчовому та ресторанному бізнесі
бухгалтер	1 400	Знання 1 С бухгалтерії
вантажник	1 500	Доставка меблів по місту, завантаження корпусних меблів
виконавець робіт	2 500	досвід роботи з водоканалізаційними мережами
виконавець робіт	1 500	організація проведення ремонтних робіт, наявність прав водія категорія В з досвідом роботи до 1 року
Випалювач стінових та в'язучих матеріалів	1 500	виготовлення цегли, доплата за шкідливі умови праці
водій автотранспортних засобів	1 500	виконувати роботу водія-постачальника на автомобілі "Газель"
водій автотранспортних засобів	1 500	водій на автомобіль ТІR, категорія Е, бажано наявність закордонного паспорта, візи
інженер-програміст	2 000	знання основ програмування, комп'ютерних систем, бухгалтерія 1С, версія 8.2
водій автотранспортних засобів	1 659	матеріально-відповідальна особа, перевезення поштових відправлень
інженер-програміст	1 800	знання програм Autocad, ГІС
водій автотранспортних засобів	2 164	обов'язки водія автотранспортних засобів ІАЗ-53, УАЗ, матеріально-відповідальна особа, перевезення поштових відправлень
комплектувальник меблів	2 000	Монтаж та складання корпусних меблів, зокрема кухонь
водій автотранспортних засобів	3 000	обов'язки водія самоскида ТАТРА, перевезення будівельних матеріалів
водій автотранспортних засобів	2 100	Перевезення цегельної сировини вантажним транспортом з причепом.
контролер якості	2 000	Контролер у відділ технічного контролю
водій автотранспортних засобів	1 500	робота водієм автобуса "ІАЗ", режим роботи з 9 до 17 години.
кухар	2 000	Робота в гарячому цеху (приготування піци) у ресторані "Брама-Світ", пр.Соборності, графік роботи: тиждень через тиждень, можливе стажування
водій автотранспортних засобів	1 500	Робота на автомобілі КАМАЗ перевезення будівельних матеріалів (пісок щебінь, цегла)
водій автотранспортних засобів	1 800	робота на автомобілі КАМАЗ
кухар	1 500	робота в піцерії "Гарантелла" вміння готувати перші, другі, м'ясні страви
водій автотранспортних засобів	2 000	робота на вантажному автомобілі з причіпом "МАЗ", "КАМАЗ"
водій навантажувача	1 500	вантажно-розвантажувальні роботи с/г техніки і комплектуючих
водій тролейбуса	2 165	обов'язки водія тролейбуса "Богдан", ЗІУ, ЮМЗ
водій-випробувач	2 000	водій-випробувач автобусів, тролейбусів
Газозварник	1 800	зварювання трубопроводів опалення,водопостачання по об'єктах м.Луцька і в межах області
газорізальник	2 000	різати метал,листи,труби (металопркат), робота на відкритому майданчику
геодезист	1 500	Виконання комплексу геодезичних робіт, що забезпечують відповідність геометричних параметрів, координат і висотних позначок будівель і споруд під час їх розміщення та зведення.
геодезист	1 500	знання програми Autocad, ГІС, виконання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
геодезист	1 800	інженер-геодезист,знання програми Autocad, навички роботи з тахеометром
гідротехнік	1 500	Вміння працювати зі зрошувальною технікою, організовувати роботу, мати інженерні здібності щодо функціонування меліоративних робіт.

Посада	З/П	Вимоги
головний зварник	4 500	Знання технології виготовлення оснастки для зварювання, знання нових методів і обладнання для зварювання.
готувач розчинів та мас	1 200	виготовлення цегли, доплата за шкідливі умови праці, (дозувальник)
двірник	1 147	обов'язки дворника
двірник	1 400	Прибирання вулиць міста. Спецодягом та інвентарем забезпечують.
лікар-лаборант	1 756	наявність сертифікату спеціаліста.
декан	1 653	завідувач відділення - навчальна частина, оплата праці згідно тарифного розряду
дизайнер (художник-конструктор)	1 500	здійснення технічного дизайну по фотовідводу, вміння складати макети, дизайнерські роботи в поліграфічній галузі
Дизайнер-виконавець	1 500	дизайнер-верстатник, знання дизайнерських програм (ілюстратор, індізайн, корел, фотошоп)
директор комерційний	4 000	співбесіда призначається після розгляду РЕЗЮМЕ, наявність знань відповідно до посадової інструкції
документознавець	2 290	Володіння основами діловодства
економіст	1 500	Здійснення економічного аналізу господарської діяльності підприємства. Знання 1С бухгалтерії.
Електрогазозварник	1 600	Графік роботи з 8 до 17год., Робота на висоті. Цивільне будівництво
Електрогазозварник	1 800	зварювання трубопроводів опалення,водопостачання по об'єктах м.Луцька і в межах області
Електрогазозварник	1 603	підготовка деталей до зварювання. Зачистка швів після зварювання і різання. Підготовка газових балонів до роботи. Газове зварювання деталей із чавуна, сталі, кольорових металів.
Електрогазозварник	2 000	проведення зварювальних робіт на території заводу, графік роботи: 8.00-17.00
Електрогазозварник	1 951	проведення ремонтно-зварювальних робіт
Електрогазозварник	2 078	проведення ремонтно-зварювальних робіт автомобільного обладнання та техніки, розряд 4-5
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	знання технологій зварювальних робіт, виготовлення автобусів
Електрозварник ручного зварювання	2 300	обов'язки електрозварника, ручне зварювання
Електрозварник ручного зварювання	2 000	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька Наявність посвідчення
Електрозварник ручного зварювання	1 288	робота на будівництві житлового будинку на території м.Луцька
електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	1 600	Графік роботи з 8 до 17год, Електро-монтажні роботи в цивільному будівництві, наявність посвідчення
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	досвід роботи по ремонту електро-установок
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 000	обслуговування обладнання картонно-робної галузі, графік роботи графік роботи доба через дві з 8.00 до 20.00/з 20.00 до 8.00, можливе навчання на робочому місці
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	2 140	Ремонт та обслуговування електро-устаткування
електромонтер лінійних споруд електроз'язку та провідового мовлення	1 758	Електромонтер лінійних споруд телефонної мережі та радіофікації, наявність допуску по електробезпеці
електромонтер-релейник	1 600	забезпечувати правильну експлуатацію, своєчасний якісний ремонт відповідно до інструкцій з технічного обслуговування, діючих технічних умов і норм електричних мереж підприємства, їх монтаж та обслуговування, наявність допуску до роботи з високою напругою
лікар-отоларинголог	1 653	Наявність сертифіката спеціаліста,вища категорія.
лікар-офтальмолог	4 000	вільне володіння англійською та польською мовою
завідувач складу	2 000	знання комплектуючих і запчастин с/г техніки, знання складського обліку
закрійник	1 500	закрійник трикотажних виробів, знання видів і властивостей матеріалів, призначення і принцип дії машини, технологічні нормативи виконання операцій
заступник директора	3 915	знання питань ціноутвореннята кошторисного нормування,управління проектами та підприємством.

Посада	З/П	Вимоги
майстер з ремонту	2 000	Дрібний ремонт (вкладання плитки, шпаклівка) сантехнічні та електро-технічні роботи режим роботи з 8.00 до 17.00
знімач-укладальник у виробництві стінових та в'язучих матеріалів	2 000	виготовлення цегли, доплата за шкідливі умови праці
інженер з експлуатації споруд та устаткування водопровідно-каналізаційного господарства	2 100	контроль роботи систм водопостачання, з суміщенням роботи офіс менеджера по оформленню супровідної документації по системах водопостачання, на співбесіду попередньо домовляйтесь у телефонному режимі з 9.00-13.00,використовується преміальна система оплати праці
інженер з охорони праці	2 000	Ведення документообігу з охорони праці, знання законодавчої бази
майстер з ремонту	2 700	ремонт будівель, водопостачання та каналізації
інженер з проектно-кошторисної роботи	2 000	робота в будівельній галузі складання проектно-кошторисної документації
інженер-землевпорядник	1 800	знання програми Autocad, ГІС, виконання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
інженер-землевпорядник	1 500	знання програми Autocad, ГІС, виконання геодезичної зйомки, навички роботи з тахеометром
майстер зміни	2 500	Організація роботи зміни по виробництву цегли, контроль за технологічним процесом
Маляр	1 600	Маляр оздоблювач.Графік роботи з 8 до 17год. Робота на висоті. Заробітна плата відрядно-преміальна
Маляр	2 000	покраска автобусів, тролейбусів їх складових(малляр автомобільний)
Маляр	2 000	поточний ремонт житлового фонду (покраска, побілка)
машиніст екскаватора	1 600	Наявність повідчення. Підготовка котлованів під будівництво. Заробітна плата відрядно-преміальна
машиніст екструдера	1 500	Наявність будь-якої технічної освіти.
машиніст крана (кранівник)	2 300	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті
машиніст крана (кранівник)	2 000	робота на баштовому крані, наявність посвідчення 4-5 розряд, робота на висоті
Машиніст крана автомобільного	2 000	водій автокрана, розвантаження цегли автомобіль ЗІЛ (стріловий)
Машиніст крана автомобільного	2 000	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька Наявність посвідчення кранівника
машиніст папероробної (картоноробної) машини (сіткар)	1 700	графік роботи 4 зміни, з 8 год.до 20.00год., з 20.00 год. до 8.00 год.
машиніст-кранівник	1 500	кранівник козлового крану,наявність посвідчення,оптова торгівля с/г технікою і комплектуючими
менеджер (управитель) із збуту	3 000	збут готової продукції, робота з клієнтами, співбесіда призначається після розгляду РЕЗЮМЕ
менеджер (управитель) із збуту	1 500	Пошук та організація збуту газет, листівок
менеджер (управитель) із збуту	1 400	Продаж з/ч до автомобілів Renault, Honda, знання номенклатури запчастин.
менеджер (управитель) із збуту	1 500	продаж товарів народного споживання
Монтажник з монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій	1 600	Графік роботи з 8 до 17год. Робота на висоті, наявність посвідчення
муляр	1 735	виконання ремонтних робіт
муляр	1 500	виконувати роботи по кладці та ремонту кам'яних конструкцій будівель на об'єктах по м.Луцьку
муляр	1 800	з виконанням обов'язків бетоняра
муляр	1 500	Робота на будівельних об'єктах м.Луцька
муляр	1 463	робота на будівельних об'єктах м. Луцька
муляр	2 000	робота на будівництві, можливе стажування
Налагоджувальник устаткування лакофарбових покриттів	2 400	Налагоджувальник обладнання на виробництві плівок. Наявність будь-якої технічної освіти.
налагоджувальник устаткування у виробництві стінових та в'язучих матеріалів	2 500	виготовлення цегли, стінових блоків

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO CHORĄGIEW ŁÓDZKA
ODDZIAŁ CENTRUM DIALOGU KOSTIUCHNÓWKAZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO CHORĄGIEW ŁÓDZKA
ODDZIAŁ CENTRUM DIALOGU KOSTIUCHNÓWKA

Ramowy program:

poniedziałek 19 sierpnia

11.00 – przyjazd gości na obozowisko w Polskim Lasku

12.00 – Uroczystości jubileuszowe w Polskim Lasku z udziałem sekretarza Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa Andrzeja Krzysztofa Kunerta, wojewody łódzkiego Jolanty Chełmińskiej i delegacji województwa łódzkiego i innych zaproszonych gości:

- modlitwa za poległych
- apel
- wystąpienia
- złożenie kwiatów

14.00 – harcerski poczęstunek

15.00 – spotkanie z autorami filmu dokumentalnego „Kostiuchnówka – żywa historia”

16.00 – II Memorial im. Tadeusza Wyrwy Furgalskiego

17.00 – Wystawy 15-lecia harcerskiej służby na Wołyniu w Centrum w Kostiuchnówce

19.00 – Kolacja

21.00 – Ognisko i capstrzyk na cmentarzu w Polskim Lasku

Kontakt:

Polska: +48 600-361-600

Ukraina: +380 931-900-282

ZAPROSZENIE

ZHP Centrum Dialogu Kostiuchnówka
zaprasza na spotkanie z okazji

15-LECIA HARCERSKIEJ SŁUŻBY NA WOŁYNIU

które odbędzie się w dn. 19 sierpnia 2013 r. w Kostiuchnówce

W tym roku już po raz 15 harcerze Chorągwi Łódzkiej ZHP
wraz z przyjaciółmi z Polski i Ukrainy remontują polskie cmentarze legionowe.Spotkanie, na które serdecznie zapraszamy, będzie okazją nie tylko do zapoznania się z ich pracą,
ale również osobistego zaangażowania.Niech będzie to też okazja, aby opowiedzieć, co zrobiliśmy przez 15 lat
i jakie mamy plany na przyszłość.ZHP Centrum Dialogu Kostiuchnówka i Fundacja Centrum Dialogu Kostiuchnówka
dziękują wszystkim przyjaciołom i darczyńcom
za pomoc materialną, finansową i organizacyjną.ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO CHORĄGIEW ŁÓDZKA CENTRUM DIALOGU KOSTIUCHNÓWKA
POLSKA: 90-537 Łódź, ul. Stefanowskiego 19; UKRAINA: 44630 Kostiuchnówka, ul. Centralna 80a
tel (+48) 600-361-600; www.kostiuchnowska.eu; e-mail: kostiuchnowska@kostiuchnowska.eu
NIP 727-012-60-45; BG WBK 48 1090 1304 0000 0001 1908 2248

EUROPEJSKIE DNI DOBROŚĄSIEDZTWA

ORGANIZATORZY:

www.wolauhruska.pl
www.powiatwlodawski.pl
www.shadm.gov.ua
www.fkdp.pl
www.biegpolesie.pl

Nasze Polesie, Nasz Bug

9-15 sierpnia 2013 r.

ZBEREZE ADAMCZUKI

Rzeczpospolita Polska
Przeście Graniczne Zbereże

Ми на

facebook

<https://www.facebook.com/MonitorWolynski>

ВІВЧЕННЯ
ПОЛЬСЬКОЇ
МОВИ

Товариство польської культури на Волині
ім. Еви Фелінської
оголошує набір учнів до суботньо-недільної школи
на 2013-2014 н.р.
для вивчення польської мови.

Початок занять – 1 жовтня 2013 року.

Запис до школи розпочнеться

1 серпня 2013 року.

Зацікавлених просимо телефонувати

за номером 72 54 99

з понеділка до п'ятниці від 12.00 до 15.00 год.

Panu
Michałowi Kwiatkowskiemuwyraży szczerego współczucia
z powodu śmierci

Ojca

Składają przyjaciele z Centrum Dialogu Kostiuchnówka

Dofinansowano ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”